KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 24.1.2024 r.
COM(2024) 23 final

2024/0017 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie monitorowania inwestycji zagranicznych w Unii i uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/452

{SWD(2024) 23 final} - {SWD(2024) 24 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Przyczyny i cele wniosku

W 2019 r. przyjęto rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/452 z dnia 19 marca 2019 r. ustanawiające ramy monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) w Unii, które weszło w życie 11 października 2020 r. Stanowiło ono odpowiedź na rosnące obawy dotyczące niektórych inwestorów zagranicznych, którzy dążyli do przejęcia kontroli nad przedsiębiorstwami unijnymi dostarczającymi technologii krytycznych, infrastruktury krytycznej lub nakładów krytycznych bądź posiadającymi informacje szczególnie chronione i prowadzącymi działalność mającą zasadnicze znaczenie dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego na szczeblu UE. Celem rozporządzenia była pomoc w określeniu zagrożeń dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego związanych z BIZ, które to zagrożenia mają wpływ na co najmniej dwa państwa członkowskie lub UE jako całość, oraz przeciwdziałanie tym zagrożeniom, ponieważ wysoki stopień integracji rynku wewnętrznego oznacza, że BIZ w danym przedsiębiorstwie unijnym może stwarzać ryzyko wykraczające poza granice państwa członkowskiego, w którym realizowane są BIZ. Aby osiągnięcie tego celu było możliwe, za pośrednictwem rozporządzenia umożliwiono państwom członkowskim dokonywanie na ich terytorium przeglądu BIZ z punktu widzenia bezpieczeństwa lub porządku publicznego oraz wymianę informacji z Komisją i pozostałymi państwami członkowskimi, a także upoważniono państwa członkowskie do wdrażania środków w celu przeciwdziałania szczególnym zagrożeniom. Ponadto dzięki rozporządzeniu stworzono mechanizm współpracy między Komisją Europejską a organami monitorującymi państwa członkowskie w odniesieniu do poszczególnych BIZ. Mechanizm ten umożliwia wymianę informacji oraz pozwala zarówno Komisji, jak i innym państwom członkowskim na naświetlanie ewentualnych zagrożeń wynikających z BIZ dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego innych państw członkowskich lub dla krytycznych programów realizowanych na szczeblu UE. Dzięki temu wzmocniono ocenę BIZ dokonywaną przez właściwe organy państw członkowskich i ułatwiono podejmowanie ostatecznej decyzji przez „źródłowe" państwo członkowskie co do tego, czy zezwolić na daną transakcję, a jeżeli dana transakcja została zatwierdzona – czy konieczne jest zastosowanie szczególnych warunków.

Od czasu przyjęcia rozporządzenia kwestia bezpieczeństwa i porządku publicznego nabrała większego znaczenia. Pandemia COVID-19, rosyjska wojna napastnicza przeciwko Ukrainie i inne napięcia geopolityczne uwydatniły potrzebę określania zagrożeń związanych z niektórymi inwestycjami oraz zapewniania lepszej ochrony krytycznych aktywów UE przed takimi inwestycjami. Sytuacja przyczyniła się również do znacznego wzrostu liczby państw członkowskich przyjmujących krajowy mechanizm monitorowania oraz do rozszerzenia przez niektóre państwa członkowskie liczby sektorów podlegających monitorowaniu[1]. Znaczna część BIZ w UE nadal jest jednak realizowana w państwach członkowskich, które nie posiadają mechanizmu monitorowania[2], wskutek czego utrzymuje się podatność na zagrożenia, ponieważ potencjalnie krytyczne BIZ pozostają niewykryte.

---

[1] Kiedy we wrześniu 2017 r. Komisja przedłożyła wniosek ustawodawczy dotyczący rozporządzenia, mechanizmem monitorowania dysponowało zaledwie 14 państw członkowskich (w tym Zjednoczone Królestwo). Do czerwca 2023 r. mechanizmy monitorowania przyjęło osiem dalszych państw członkowskich, a dwa państwa członkowskie, posiadające jedynie mechanizmy sektorowe, wprowadziły mechanizmy międzysektorowe.

[2] 22,7 % zagranicznych przejęć i 20 % projektów realizowanych od podstaw miało miejsce w państwach członkowskich, które nie stosują w pełni mechanizmu monitorowania inwestycji. W sprawozdaniu

Współpraca między wszystkimi organami krajowymi a Komisją odegrała jednak ważną rolę w podnoszeniu świadomości oraz w wykrywaniu i eliminowaniu ryzykownych BIZ, które w przeciwnym razie zostałyby niezauważone[3]. Wyzwaniem okazała się jednak kwestia zarządzania powiadomieniami obejmującymi wiele jurysdykcji (tj. transakcjami, które dotyczą tego samego przedsiębiorstwa w kilku państwach członkowskich); powodowała ona problemy związane z wydajnością (zwłaszcza z punktu widzenia inwestorów zagranicznych, docelowych przedsiębiorstw unijnych i organów monitorujących).

W art. 15 ust. 1 rozporządzenia na Komisję nałożono obowiązek dokonania oceny funkcjonowania i skuteczności rozporządzenia oraz przedstawienia sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do 12 października 2023 r. (tj. nie później niż 3 lata po pełnym wdrożeniu rozporządzenia).

Na podstawie ustaleń zawartych w sprawozdaniu z oceny, które towarzyszy niniejszemu wnioskowi ustawodawczemu, należy zaproponować zmianę rozporządzenia w celu zapewnienia, aby wszystkie państwa członkowskie dysponowały mechanizmem monitorowania umożliwiającym ocenę transakcji przed ich zakończeniem oraz aby wyeliminowane zostały najważniejsze niedociągnięcia w zakresie skuteczności i wydajności mechanizmu współpracy wskazane w ocenie.

1.2. Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki

Celem wniosku jest ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego UE w kontekście inwestycji zagranicznych. Jest to zgodne z ogólnymi celami polityki UE określonymi w art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności z myślą o utrzymaniu wartości i interesów UE w jej stosunkach z całym światem oraz wniesieniu wkładu w ochronę jej obywateli, pokoju, bezpieczeństwa oraz swobodnego i uczciwego handlu.

Wniosek jest w pełni zgodny z komunikatem w sprawie bezpieczeństwa gospodarczego[4] z 2023 r., w którym podkreślono monitorowanie BIZ jako jedno z narzędzi stosowanych przez UE w celu ochrony przed wspólnie określonymi zagrożeniami, które mają wpływ na jej bezpieczeństwo gospodarcze. We wspomnianym wspólnym komunikacie Komisja powtórzyła apel do państw członkowskich, które nie wdrożyły jeszcze krajowych mechanizmów monitorowania BIZ, by uczyniły to bez dalszej zwłoki. Zapowiedziała również wniosek ustawodawczy dotyczący zmiany rozporządzenia w sprawie monitorowania BIZ.

Rozporządzenie, którego dotyczy wniosek, zapewnia odpowiednią równowagę między, z jednej strony, celem polegającym na odniesieniu się do wyrażonych uzasadnionych obaw odnośnie do niektórych inwestycji zagranicznych a, z drugiej strony, potrzebą utrzymania otwartego i przyjaznego systemu dla takich inwestycji w UE, przy jednoczesnym zapewnieniu pełnej zgodności z prawem UE i zobowiązaniami międzynarodowymi.

1.3. Spójność z innymi politykami Unii

Proponowane rozporządzenie będzie uzupełniać inne polityki i inicjatywy UE, jest z nimi spójne i nie wpływa na nie. Niektóre transakcje mogą podlegać innym procedurom udzielania

---

specjalnym 27/2023 („Monitorowanie bezpośrednich inwestycji zagranicznych w UE – pomimo podjętych kroków wciąż występują poważne ograniczenia w skutecznym zaradzaniu zagrożeniom dla bezpieczeństwa i porządku publicznego”) Europejski Trybunał Obrachunkowy szacuje, że na te państwa członkowskie przypada około 42 % wartości BIZ (zob. rys. 4 na s. 27).

[3] Od momentu uruchomienia mechanizmu współpracy Komisja i właściwe organy państw członkowskich dokonały przeglądu ponad 1 100 transakcji.

[4] Wspólny komunikat do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Rady w sprawie „Europejskiej strategii bezpieczeństwa gospodarczego” (JOIN(2023) 20 final).

zezwoleń na szczeblu unijnym lub krajowym, ale nie istnieją niespójności między wnioskiem a tymi instrumentami, których cel jest inny niż cel wniosku. Istnieje wręcz pewien stopień komplementarności między proponowanym rozporządzeniem a instrumentami UE mającymi zastosowanie do sektorów lub działań istotnych dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

Swobodny przepływ kapitału i swoboda przedsiębiorczości

Proponowane rozporządzenie ma zastosowanie do inwestycji, które prowadzą do ustanowienia lub podtrzymania trwałego powiązania gospodarczego między inwestorem zagranicznym a docelowym przedsiębiorstwem unijnym. Chodzi tu na przykład o nabycie udziałów większościowych lub całości udziałów, a także o każde nabycie udziałów przyznających inwestorowi zagranicznemu prawa do kontrolowania działalności docelowego przedsiębiorstwa unijnego lub wywierania na nie wpływu, bądź tworzenie zakładów w UE (inwestycje od podstaw). W związku z tym takie inwestycje, o ile dotyczą one przepływu w obrębie UE, wchodzą w większości przypadków w zakres swobody przedsiębiorczości. Postanowienia Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dotyczące swobody przedsiębiorczości zawarte są w art. 49–55 TFUE. W przepisach tych ustanowiono zasadę ogólną, zgodnie z którą ograniczenia swobody przedsiębiorczości są zakazane, chyba że są uzasadnione szczególnymi względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, jak określono w art. 52 ust. 1 TFUE. Państwa członkowskie mogą powoływać się na względy porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego w celu ograniczenia inwestycji tylko wtedy, gdy istnieje rzeczywiste i dostatecznie poważne zagrożenie dla podstawowych interesów społeczeństwa oraz gdy mniej restrykcyjne środki ograniczające nie wystarczą, by zaradzić takiemu zagrożeniu. Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił, że pojęcie bezpieczeństwa publicznego obejmuje zarówno wewnętrzne, jak i zewnętrzne bezpieczeństwo danego państwa.

Przepisy te mają jednak zastosowanie wyłącznie do osób fizycznych i prawnych z państw członkowskich UE i w związku z tym nie mają zastosowania w przypadku, gdy bezpośrednie inwestycje zagraniczne w UE realizuje państwo spoza UE. W związku z tym zasady monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych realizowanych w UE przez państwo spoza UE określone w proponowanym rozporządzeniu nie mają związku z przepisami dotyczącymi swobody przedsiębiorczości.

W proponowanym rozporządzeniu rozszerza się również zakres obecnego rozporządzenia, aby objąć nim niektóre inwestycje w UE, w tym inwestycje kontrolowane przez inwestorów spoza UE. Jak wyjaśniono poniżej, rozszerzenie to jest istotne dla objęcia zakresem rozporządzenia określonej grupy takich inwestycji, w przypadku gdy skutkują one ustanowieniem lub utrzymaniem trwałego powiązania gospodarczego między inwestorem spoza UE a docelowym przedsiębiorstwem unijnym. Inwestycje te realizuje podmiot z UE, ale jest on kontrolowany przez inwestora spoza UE, a uprawnienia decyzyjne w sprawie danej inwestycji pozostają w gestii inwestora spoza UE. Należy zatem zapewnić, aby sposób traktowania tych transakcji – a w szczególności elementów, które mogą mieć wpływ na decyzję o monitorowaniu transakcji lub o wdrożeniu dalszych środków ograniczających wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny – był w miarę możliwości spójny ze sposobem traktowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych, co pozwoli uniknąć sytuacji, w której do celów proponowanego rozporządzenia inwestycje obarczone porównywalnym ryzykiem dla UE traktuje się w różny sposób.

W tym względzie ocena prawdopodobnego ryzyka dla bezpieczeństwa i porządku publicznego powinna być na tyle elastyczna, aby umożliwiała uwzględnienie szczególnego charakteru i struktury inwestycji w UE realizowanych przez unijne jednostki zależne

inwestorów zagranicznych. Istnienie wyraźnego związku z inwestorem zagranicznym, a także pozostałe szczegółowe kryteria przewidziane w rozporządzeniu w odniesieniu do zakresu objętych nim transakcji (uwzględniając szczegółowy wykaz obszarów, w których realizowana jest inwestycja, lub zwrócenie szczególnej uwagi na obecność przedstawicieli społeczeństwa w strukturze własności inwestora zagranicznego, a także fakt, że można monitorować inwestora zagranicznego, ponieważ podlega sankcjom UE), świadczą o szczególnych cechach inwestycji, które mogą przekładać się na szczególne obawy dotyczące bezpieczeństwa i porządku publicznego i które muszą być zarządzane na szczeblu UE. Takie obawy dotyczą zarówno bezpośrednich inwestycji zagranicznych, jak i inwestycji w UE, w przypadku których podmiot unijny jest kontrolowany przez inwestora spoza UE. Obawy te nie są jednak w sposób naturalny powiązane z innymi inwestycjami w UE, w przypadku których nie są zaangażowani inwestorzy zagraniczni. Powinna istnieć możliwość (w uzasadnionych i proporcjonalnych przypadkach) odzwierciedlenia tej różnicy z punktu widzenia bezpieczeństwa i porządku publicznego przy ocenie inwestycji.

Na tej podstawie możliwe jest rozróżnienie między stosowaniem swobód rynku wewnętrznego w odniesieniu do inwestycji w UE, w przypadku których podmiot unijny jest kontrolowany przez inwestora spoza UE, a sytuacją ściśle wewnątrzunijną. W związku z tym na podstawie traktatu ograniczenia dotyczące transakcji z udziałem państwa spoza UE mogą opierać się na odmiennych względach. Jest to również właściwe, biorąc pod uwagę fakt, że transakcje te są monitorowane w ramach ogólnounijnego mechanizmu współpracy.

W celu zapewnienia spójności i przewidywalności oceny we wszystkich państwach członkowskich należy ponadto ustanowić za pomocą obecnego rozporządzenia kryteria i elementy, które należy stosować do celów oceny inwestycji zagranicznych w ramach działań UE.

Jak wyjaśniono powyżej, postanowienia traktatu dotyczące swobodnego przepływu kapitału mają znaczenie jedynie w przypadku niewielkiej grupy transakcji, również w świetle wyraźnego wyłączenia inwestycji portfelowych z zakresu proponowanego rozporządzenia. W każdym razie powyższe rozważania, które określono w art. 65 ust. 1 lit. b) TFUE i które dotyczą bezpieczeństwa publicznego, porządku publicznego lub zdrowia publicznego, mają zastosowanie w odniesieniu do potencjalnej podstawy ograniczenia swobodnego przepływu kapitału. Ponadto w tym względzie ważne jest zapewnienie spójnego traktowania podstawy monitorowania transakcji, których ostatecznym celem jest ustanowienie trwałego powiązania z inwestorem spoza UE (z punktu widzenia ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego), oraz zapewnienie, aby w ocenie inwestycji uwzględniano wszelkie szczególne obawy, które mogą pojawić się w przypadku, gdy transakcja dotyczy inwestora zagranicznego (nawet jeśli jest przeprowadzana za pośrednictwem podmiotu mającego siedzibę w UE, ale kontrolowanego przez inwestora zagranicznego).

Względy te pozostają bez uszczerbku dla możliwości dalszego ograniczania przez państwa członkowskie inwestycji zagranicznych, w sposób wykraczający poza kryteria i zakres proponowanego rozporządzenia, pod warunkiem, że te dalsze ograniczenia są zgodne z art. 65 ust. 1 lit. b) lub art. 52 ust. 1 TFUE (w stosownych przypadkach).

Rozporządzenie UE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw

BIZ mogą przyjmować formę połączeń, przejęć lub wspólnych przedsięwzięć, które stanowią koncentracje objęte zakresem rozporządzenia UE w sprawie kontroli łączenia

przedsiębiorstw[5]. W odniesieniu do takich koncentracji art. 21 ust. 4 rozporządzenia UE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw zezwala państwom członkowskim na podejmowanie odpowiednich działań na rzecz ochrony słusznych interesów, pod warunkiem że są one zgodne z ogólnymi zasadami i innymi przepisami prawa UE. W tym celu art. 21 ust. 4 akapit drugi wyraźnie uznaje ochronę bezpieczeństwa publicznego, pluralizmu mediów i zasad ostrożnościowych za uprawnione interesy. Decyzje dotyczące monitorowania podjęte na podstawie rozporządzenia, którego dotyczy wniosek, w celu ochrony tych interesów nie muszą być zgłaszane Komisji zgodnie z art. 21 ust. 4 akapit trzeci, pod warunkiem że są one zgodne z ogólnymi zasadami i innymi przepisami prawa UE. Jeżeli natomiast państwo członkowskie zamierza podjąć decyzję dotyczącą monitorowania na podstawie rozporządzenia, którego dotyczy wniosek, w celu ochrony innych interesów publicznych, będzie musiało poinformować o tym Komisję na podstawie art. 21 ust. 4 akapit trzeci, jeśli decyzja dotyczy koncentracji wchodzącej w zakres rozporządzenia UE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Komisja zapewni spójne stosowanie rozporządzenia, którego dotyczy wniosek, i art. 21 ust. 4[6]. W stopniu, w jakim odpowiednie zakresy stosowania obu rozporządzeń pokrywają się, prawdopodobny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny ustalony na podstawie względów wskazanych w art. 13 proponowanego rozporządzenia i pojęcie uzasadnionych interesów w rozumieniu art. 21 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia UE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw należy interpretować w sposób spójny oraz bez uszczerbku dla oceny zgodności środków krajowych mających na celu ochronę tych interesów z zasadami ogólnymi i innymi przepisami prawa Unii.

Rozporządzenie w sprawie subsydiów zagranicznych

Chociaż w ocenie ryzyka w ramach monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych można uwzględnić to, czy inwestor zagraniczny jest bezpośrednio lub pośrednio kontrolowany przez rząd państwa spoza UE (w tym za pośrednictwem struktury własności lub znaczącego finansowania), celem tej oceny jest ustalenie, czy dana bezpośrednia inwestycja zagraniczna może negatywnie wpłynąć na bezpieczeństwo lub porządek publiczny UE. Wydaje się jednak, że w ostatnich latach subsydia zagraniczne zakłócały rynek wewnętrzny UE, a do czasu wejścia w życie rozporządzenia w sprawie subsydiów zagranicznych[7] nie istniał żaden instrument oceny wpływu subsydiów zagranicznych na uczciwą konkurencję na rynku wewnętrznym oraz przeciwdziałania takiemu wpływowi. Subsydia przyznawane przez państwa spoza UE nie były kontrolowane, natomiast dotacje przyznawane przez państwa członkowskie podlegały ścisłej kontroli zgodnie z unijnymi zasadami pomocy państwa, w przypadku których zakaz jest regułą, a zezwolenie jest wyjątkiem.

Rozporządzenie w sprawie subsydiów zagranicznych dotyczy takich zakłóceń i wypełnia lukę regulacyjną, a jednocześnie utrzymuje otwartość rynku wewnętrznego na handel i inwestycje.

---

5 Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2004/139/oj).

6 W celu zapewnienia sprawnego wdrożenia mechanizmu współpracy zgodnie z rozdziałem 3 proponowanego rozporządzenia oraz zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 ust. 4 rozporządzenia UE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw przydatne mogłoby być wskazanie przez państwa członkowskie – w chwili zgłoszenia transakcji zgodnie z art. 5 proponowanego rozporządzenia – czy dana transakcja może wchodzić w zakres rozporządzenia UE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

7 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2560 w sprawie subsydiów zagranicznych zakłócających rynek wewnętrzny (Dz.U. L 330 z 23.12.2022, s. 1, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2022/2560/oj).

Na podstawie rozporządzenia w sprawie subsydiów zagranicznych Komisja jest uprawniona do badania wkładów finansowych przyznawanych przez rządy państw spoza UE przedsiębiorstwom prowadzącym działalność w UE. Jeśli Komisja uzna, że takie wkłady finansowe mają skutek zakłócający, może nałożyć środki mające na celu naprawę ich zakłócającego skutku. W rozporządzeniu w sprawie subsydiów zagranicznych przewidziano trzy procedury:

- procedurę opartą na zgłoszeniu, mającą na celu zbadanie koncentracji obejmujących wkłady finansowe przyznane przez rządy państw spoza UE – w przypadku gdy spółka przejęta, jedna z łączących się stron lub wspólne przedsięwzięcie generuje w UE obrót w wysokości co najmniej 500 mln EUR, a w ciągu ostatnich 3 lat stronom przyznano zagraniczne wkłady finansowe w wysokości ponad 50 mln EUR;
- procedurę opartą na zgłoszeniu w celu zbadania ofert w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego obejmujących wkłady finansowe ze strony rządów państw spoza UE – w przypadku gdy szacunkowa wartość zamówienia wynosi co najmniej 250 mln EUR, a oferta wiąże się z zagranicznym wkładem finansowym w wysokości co najmniej 4 mln EUR na państwo spoza UE w ciągu ostatnich 3 lat oraz
- procedurę *z własnej inicjatywy* w celu zbadania wszystkich innych sytuacji rynkowych, w ramach której Komisja może rozpocząć przegląd z własnej inicjatywy.

Jeżeli Komisja podejmie decyzję o wszczęciu wstępnego przeglądu w celu ustalenia, czy badany wkład finansowy stanowi subsydium zagraniczne i czy zakłóca rynek wewnętrzny, należy poinformować państwa członkowskie, które powiadomiły Komisję o procedurze krajowej zgodnie z rozporządzeniem.

W stopniu, w jakim odpowiednie zakresy zastosowania obu rozporządzeń się pokrywają, podstawy monitorowania określone w art. 1 rozporządzenia powinny pozostawać bez uszczerbku dla oceny Komisji dokonywanej zgodnie z rozporządzeniem w sprawie subsydiów zagranicznych w celu ustalenia, czy badany wkład finansowy stanowi subsydium zagraniczne i czy powoduje zakłócenie na rynku wewnętrznym.

Odporność podmiotów krytycznych

W dyrektywie Rady 2008/114/WE[8] przewidziano procedurę wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej w sektorach energii i transportu, której zakłócenie lub zniszczenie miałoby istotne transgraniczne skutki dla co najmniej dwóch państw członkowskich, ale skoncentrowano się jedynie na ochronie infrastruktury krytycznej w tych dwóch sektorach. Uznając znaczenie kompleksowego zajęcia się kwestią odporności podmiotów krytycznych (tj. podmiotów wskazanych przez państwa członkowskie jako podmioty krytyczne na ich terytorium), stworzono, w drodze dyrektywy w sprawie odporności podmiotów krytycznych[9] (dyrektywa CER), nadrzędne ramy dotyczące odporności tych podmiotów w odniesieniu do wszystkich zagrożeń, zarówno naturalnych, jak i spowodowanych przez człowieka, przypadkowych lub zamierzonych. W dyrektywie CER zobowiązano państwa członkowskie do wdrożenia szczególnych środków w celu zapewnienia, aby usługi, które mają podstawowe

[8] Dyrektywa Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2008/114/oj)

[9] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2557 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie odporności podmiotów krytycznych i uchylająca dyrektywę Rady 2008/114/WE (Dz.U. L 333 z 27.12.2022, s. 164, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2557/oj).

znaczenie dla utrzymania niezbędnych funkcji społecznych lub działalności gospodarczej w 11 sektorach, świadczono na rynku wewnętrznym w sposób niezakłócony. Dyrektywa CER weszła w życie 16 stycznia 2023 r., a państwa członkowskie mają czas do 17 października 2024 r. na transpozycję jej wymogów do prawa krajowego.

W stopniu, w jakim zakres stosowania proponowanego rozporządzenia pokrywa się z zakresem dyrektywy CER, dokonując oceny inwestycji zagranicznych na potrzeby proponowanego rozporządzenia, należy uwzględnić określenie docelowego przedsiębiorstwa unijnego jako podmiotu krytycznego.

Cyberbezpieczeństwo

Unijne przepisy dotyczące cyberbezpieczeństwa wprowadzone w 2016 r.[10] zaktualizowano dyrektywą w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu cyberbezpieczeństwa (dyrektywa NIS 2)[11], na podstawie której zmodernizowano istniejące ramy prawne dzięki szerszemu zakresowi, jaśniejszym przepisom oraz wzmocnionym narzędziom nadzoru, mając na uwadze dotrzymanie kroku postępującej transformacji cyfrowej i zmieniającemu się krajobrazowi zagrożeń cyberbezpieczeństwa. W dyrektywie NIS 2 rozszerzono zakres przepisów dotyczących cyberbezpieczeństwa, obejmując nimi nowe sektory i podmioty, a także wprowadzono wyraźny próg wielkości, co oznacza, że zakresem stosowania objęte zostaną, co do zasady, wszystkie średnie i duże przedsiębiorstwa w wybranych sektorach. Za pośrednictwem dyrektywy NIS 2 wzmocniono również i usprawniono wymogi w zakresie bezpieczeństwa oraz sprawozdawczości dotyczące podmiotów publicznych i prywatnych przez wprowadzenie podejścia do zarządzania ryzykiem.

Dyrektywa NIS 2 odnosi się do bezpieczeństwa łańcuchów dostaw i relacji z dostawcami, ponieważ od podmiotów objętych jej zakresem wymaga się przeciwdziałania ryzyku w cyberprzestrzeni w odniesieniu do ich łańcuchów dostaw i relacji z dostawcami. Na szczeblu unijnym dyrektywa ta przyczynia się do poprawy cyberbezpieczeństwa łańcucha dostaw w odniesieniu do kluczowych technologii informacyjno-komunikacyjnych. Grupa współpracy NIS[12] może, we współpracy z Komisją i Agencją Unii Europejskiej ds. Cyberbezpieczeństwa, przeprowadzać na szczeblu unijnym skoordynowane szacowanie ryzyka dla bezpieczeństwa krytycznych łańcuchów dostaw. Dyrektywa NIS 2 weszła w życie 16 stycznia 2023 r., a państwa członkowskie mają czas do 17 października 2024 r. na transpozycję jej wymogów do prawa krajowego.

W stopniu, w jakim zakres stosowania proponowanego rozporządzenia pokrywa się z dyrektywą NIS 2, oceniając inwestycje zagraniczne do celów proponowanego rozporządzenia, należy uwzględniać fakt, że docelowe przedsiębiorstwo unijne również wchodzi w zakres dyrektywy NIS 2, podobnie jak wyniki skoordynowanych oszacowań ryzyka dla bezpieczeństwa krytycznych łańcuchów dostaw przeprowadzanych na szczeblu UE zgodnie z art. 22 dyrektywy (UE) 2022/2555.

---

[10] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1148 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych na terytorium Unii (Dz.U. L 194 z 19.7.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1148/oj).

[11] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2555 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu cyberbezpieczeństwa na terytorium Unii, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 910/2014 i dyrektywę (UE) 2018/1972 oraz uchylająca dyrektywę (UE) 2016/1148 (Dz.U. L 333 z 27.12.2022, s. 80, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2555/oj).

[12] Ustanowiona zgodnie z art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1148 z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych na terytorium Unii (Dz.U. L 194 z 19.7.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/1148/oj)

Energia

Na przestrzeni lat UE wypracowała prawodawstwo mające na celu poprawę bezpieczeństwa dostaw energii dla Unii i jej państw członkowskich. W dyrektywach w sprawie energii elektrycznej i gazu[13] wymaga się, aby w sytuacji, gdy system przesyłowy gazu lub energii elektrycznej państwa członkowskiego jest kontrolowany przez operatora spoza UE, przeprowadzono ocenę wpływu na bezpieczeństwo dostaw nie tylko w odniesieniu do poszczególnych państw członkowskich, ale również w odniesieniu do całej UE. Ponadto, w rozporządzeniu w sprawie bezpieczeństwa dostaw gazu w UE[14] skoncentrowano się w szczególności na obawach związanych z bezpieczeństwem dostaw. Od państw członkowskich wymaga się przeprowadzenia oceny, na poziomie krajowym i regionalnym, wszystkich możliwych zagrożeń dla systemu gazowego (w tym zagrożeń związanych z kontrolą infrastruktury istotnej dla bezpieczeństwa dostaw przez podmioty z państw trzecich) oraz przygotowania kompleksowych planów działań zapobiegawczych i planów na wypadek sytuacji nadzwyczajnych obejmujących środki mające na celu złagodzenie tych zagrożeń. Podobne przepisy dotyczące sektora energetycznego zawiera rozporządzenie w sprawie gotowości na wypadek zagrożeń w tym sektorze[15]. Ponadto niektóre podmioty w sektorze energetycznym są wyraźnie objęte zakresem dyrektywy w sprawie odporności podmiotów krytycznych.

Jeżeli w następstwie inwestycji zagranicznej zostaje złożony wniosek o certyfikację zgodnie z art. 10 dyrektywy w sprawie energii elektrycznej lub dyrektywy w sprawie gazu, stosowanie proponowanego rozporządzenia powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania odpowiedniej dyrektywy. W stopniu, w jakim zakresy stosowania obu przepisów pokrywają się, podstawy monitorowania określone w art. 1 proponowanego rozporządzenia oraz pojęcie bezpieczeństwa dostaw energii należy interpretować w sposób spójny i bez uszczerbku dla przeprowadzenia na podstawie odpowiedniej dyrektywy oceny w celu ustalenia, czy kontrola sprawowana przez osobę z państwa spoza UE lub osoby z państw spoza UE zagrozi bezpieczeństwu dostaw energii do UE.

Transport lotniczy:

W rozporządzeniu (WE) nr 1008/2008[16] ustanowiono wspólne zasady wykonywania przewozów lotniczych na terenie UE, biorąc pod uwagę licencjonowanie unijnych przewoźników lotniczych i przejrzystość cen. Zgodnie z tym rozporządzeniem (jeden z warunków przyznawania koncesji przedsiębiorstwu uprawnionemu do przewozu pasażerów lotniczych, poczty lub ładunków za wynagrodzeniem lub na zasadzie najmu) państwa

---

13 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (Dz.U. L 158 z 14.6.2019, s. 125, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/944/oj) i dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211 z 14.8.2009, s. 94, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/73/oj).

14 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1938 z dnia 25 października 2017 r. dotyczące środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (UE) nr 994/2010 (Dz.U. L 280 z 28.10.2017, s. 1, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2017/1938/oj).

15 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/941 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie gotowości na wypadek zagrożeń w sektorze energii elektrycznej i uchylające dyrektywę 2005/89/WE (Dz.U. L 158 z 14.6.2019, s. 1,ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2019/941/oj).

16 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (wersja przekształcona) (Dz.U. L 293 z 31.10.2008, s. 3, https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2008/1008/oj).

członkowskie lub obywatele państw członkowskich muszą posiadać ponad 50 % udziałów w danym przedsiębiorstwie i sprawować nad nim faktyczną kontrolę, z wyjątkiem „przypadków zgodnych z postanowieniami umowy z państwem [spoza UE], której Wspólnota jest stroną" (art. 4).

Proponowane rozporządzenie ma zastosowanie do inwestycji zagranicznych poniżej progu określonego w rozporządzeniu (WE) nr 1008/2008. Umożliwia ono zatem przeprowadzenie oceny w celu ustalenia, czy inwestycja zagraniczna w przedsiębiorstwo unijne świadczące przewozy lotnicze w UE może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Jeżeli inwestycja zagraniczna podlega proponowanemu rozporządzeniu, jego stosowanie powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia (WE) nr 1008/2008.

Ocena ostrożnościowa nabycia i zwiększenia znacznych pakietów akcji w sektorze finansowym

Przepisy UE w sektorze finansowym upoważniają właściwe organy do przeprowadzania oceny ostrożnościowej przypadków nabycia i zwiększenia pakietów akcji w instytucjach finansowych (tj. instytucjach kredytowych, przedsiębiorstwach inwestycyjnych i instytucjach płatniczych). Celem tych przepisów jest zapewnienie należytego i ostrożnego zarządzania instytucjami finansowymi oraz sprawnego funkcjonowania sektora finansowego.

Niemniej, jak stwierdzono w komunikacie Komisji z 2021 r. pt. „Europejski system gospodarczy i finansowy: wspieranie otwartości, wytrzymałości i odporności"[17], sektor finansowy ma również kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa gospodarczego i odporności gospodarki UE. Mając na uwadze znaczenie systemu finansowego dla bezpieczeństwa i porządku publicznego, w proponowanym rozporządzeniu zobowiązuje się wszystkie państwa członkowskie do monitorowania inwestycji zagranicznych z wykorzystaniem wykazu podmiotów zamieszczonego w załączniku II oraz zgłaszania pozostałym państwom członkowskim i Komisji tych transakcji, które spełniają kryteria określone w art. 5 ust. 1 i 2 proponowanego rozporządzenia.

Podmioty finansowe wymienione w załączniku II mają kluczowe znaczenie dla sprawnego rozliczania i rozrachunku transakcji finansowych (płatności, papierów wartościowych i instrumentów pochodnych) umożliwiających handel wewnętrzny i zewnętrzny oraz stanowiących podstawę międzynarodowej roli euro. Ponadto podmioty finansowe wymienione w załączniku II pełnią podstawowe funkcje na rzecz społeczeństwa i zazwyczaj prowadzą działalność transgraniczną, w związku z czym mogą stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Proponowane rozporządzenie nie wpłynie na przepisy UE dotyczące przeglądu ostrożnościowego nabywania znacznych pakietów akcji w sektorze finansowym, który pozostanie odrębną procedurą służącą innemu celowi niż ocena ryzyka dla bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Kontrola wywozu produktów podwójnego zastosowania

[17] Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Europejski system gospodarczy i finansowy: wspieranie otwartości, wytrzymałości i odporności" COM/2021/32 final.

Produkty podwójnego zastosowania to towary, oprogramowanie komputerowe i technologie, które mogą być wykorzystywane zarówno do celów cywilnych, jak i wojskowych. UE kontroluje wywóz, tranzyt, pośrednictwo i pomoc techniczną w odniesieniu do tych produktów, tak aby UE mogła przyczyniać się do międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz zapobiegać rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia. Rozporządzenie w sprawie kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania[18] zmieniono w 2021 r., aby lepiej przeciwdziałało ono zagrożeniom związanym z szybko zmieniającą się sytuacją w zakresie bezpieczeństwa, technologii i handlu, ze szczególnym uwzględnieniem wywozu powstających technologii wrażliwych. Monitorowanie inwestycji jest uzupełnieniem kontroli wywozu produktów podwójnego zastosowania. Oba te instrumenty są ważnymi narzędziami kontroli handlu strategicznego i kontroli inwestycji, które służą zapewnieniu bezpieczeństwa w UE.

W proponowanym rozporządzeniu zobowiązuje się państwa członkowskie do monitorowania inwestycji zagranicznych, w przypadku których docelowe przedsiębiorstwo unijne jest uprawnione do podjęcia decyzji o wywozie towarów z obszaru celnego UE, i zgłaszania tych inwestycji w ramach mechanizmu współpracy.

Proponowane rozporządzenie nie wpłynie na przepisy ani decyzje krajowe odnoszące się do wywozu produktów podwójnego zastosowania, które w dalszym ciągu będą podlegały odrębnej procedurze służącej realizacji ściśle określonych celów.

Instrument chroniący przed wymuszaniem

Instrument chroniący przed wymuszaniem[19] stanowi kolejny istotny element bezpieczeństwa gospodarczego UE. Dzięki niemu UE może reagować na wymuszenia ekonomiczne, a tym samym lepiej bronić swoich interesów oraz interesów swoich państw członkowskich na arenie międzynarodowej.

Instrument chroniący przed wymuszaniem ma na celu przede wszystkim zniechęcanie różnych podmiotów do podejmowania jakichkolwiek prób potencjalnych wymuszeń ekonomicznych. Jeżeli mimo to dojdzie do wymuszenia ekonomicznego, instrument chroniący przed wymuszaniem zapewnia strukturę umożliwiającą skłonienie państwa spoza UE – w drodze dialogu i podjęcia rozmów – do zaprzestania stosowania środków przymusu. Jeżeli to działanie się nie powiedzie, UE będzie mogła skorzystać również z szerokiego wachlarza ewentualnych działań przeciwko państwu stosującemu wymuszenie. Działania te obejmują nałożenie ceł, a także wprowadzenie ograniczeń w handlu usługami i ograniczeń w zakresie dostępu do BIZ lub zamówień publicznych.

Jeżeli proponowane rozporządzenie miałoby zastosowanie do inwestorów zagranicznych z państw spoza UE, wobec których podjęto działania w ramach instrumentu chroniącego przed wymuszaniem, ocenę służącą ustaleniu, czy dana inwestycja zagraniczna może wywrzeć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, należałoby przeprowadzić bez uszczerbku dla pojęcia wymuszenia, chyba że skutkiem wymuszenia byłoby zagrożenie dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Decyzje dotyczące

---

[18] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/821 z dnia 20 maja 2021 r. ustanawiające unijny system kontroli wywozu, pośrednictwa, pomocy technicznej, tranzytu i transferu produktów podwójnego zastosowania (wersja przekształcona) (Dz.U. L 206 z 11.6.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/821/oj).

[19] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2675 z dnia 22 listopada 2023 r. w sprawie ochrony Unii i jej państw członkowskich przed stosowaniem wymuszenia ekonomicznego przez państwa trzecie (Dz.U. L 2023/2675 z 7.12.2023, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2023/2675/oj).

monitorowania, podejmowane przez państwa członkowskie ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego, musiałyby ponadto pozostawać bez uszczerbku dla ewentualnych działań UE służących przeciwdziałaniu wymuszeniu ekonomicznemu.

Unijne środki ograniczające (sankcje)

Proponowane rozporządzenie jest spójne z unijnymi środkami ograniczającymi (sankcjami), które – na podstawie art. 215 TFUE – mają pierwszeństwo przed innymi regulacjami UE i które mogą zakazywać udzielania zgody na realizację inwestycji przez niektóre państwa spoza UE lub przez obywateli państw spoza UE lub utrudniać udzielenie takiej zgody.

Unijne środki ograniczające mają zastosowanie do szerokiego spektrum podmiotów, m.in. do każdej osoby na terytorium UE lub poza nim, która jest obywatelem państwa członkowskiego, do każdej osoby prawnej, podmiotu lub organu, na terytorium UE lub poza nim, które zostały zarejestrowane lub utworzone na mocy prawa państwa członkowskiego, oraz do każdej osoby prawnej, podmiotu lub organu w odniesieniu do wszelkiego rodzaju działalności gospodarczej prowadzonej w całości lub w części na terytorium UE.

Unijne środki ograniczające mogą przyjmować formę środków skierowanych do konkretnych przedsiębiorstw, grup, organizacji lub osób fizycznych (np. zamrożenie aktywów i zakaz udostępniania środków finansowych lub zasobów gospodarczych) lub środków o charakterze ogólnosektorowym.

Komisja jest zdania, że zamrożenia aktywów i zakazy udostępniania środków finansowych obejmują również aktywa wszelkich niewskazanych podmiotów, które należą do wskazanej osoby lub podmiotu lub są przez nie kontrolowane, chyba że można udowodnić, że dane aktywa w rzeczywistości nie należą do wskazanej osoby lub podmiotu ani nie są przez nie kontrolowane.

Należy uważnie i ściśle kontrolować wszelkie próby przejęcia bezpośredniej albo pośredniej kontroli nad przedsiębiorstwami UE przez wyznaczone osoby lub osoby, wobec których zastosowano innego rodzaju sankcje. Jest zatem niezwykle istotne, aby zasada ta obowiązywała również w przypadku, gdy inwestor nie jest bezpośrednio objęty sankcjami, ale jest własnością takiej osoby lub podmiotu bądź podlega takiej osobie lub podmiotowi albo działa w ich imieniu lub pod ich kierunkiem. Proponowane rozporządzenie zobowiązywałoby zatem państwa członkowskie do powiadamiania innych państw członkowskich i Komisji o wszelkich inwestycjach zagranicznych realizowanych na ich terytorium przez inwestorów, wobec których zastosowano jakiekolwiek unijne środki ograniczające, a także przez wszelkie inne strony będące własnością takich osób lub podmiotów bądź podlegające takim osobom lub podmiotom albo działające w ich imieniu lub pod ich kierunkiem.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

2.1. Podstawa prawna

BIZ wyraźnie wchodzą w zakres unijnej wspólnej polityki handlowej, która podlega przepisom art. 207 TFUE. Konieczne jest ponadto wykorzystanie przepisów art. 114 TFUE jako dodatkowej podstawy prawnej przewidującej przyjmowanie środków, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Przepis ten umożliwia przyjęcie środków na rzecz zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Stanowi on właściwą podstawę prawną interwencji zobowiązującej państwa członkowskie do monitorowania określonych inwestycji na rynku wewnętrznym i eliminowania rozbieżności między mechanizmami monitorowania państw członkowskich,

które mogą utrudniać korzystanie z podstawowych wolności i wywierać bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Rozbieżności w przepisach krajowych istnieją, a nawet się pogłębiają – biorąc pod uwagę fakt, że szereg państw członkowskich stosuje już mechanizmy monitorowania, a niektóre z nich są w trakcie ustanawiania takich mechanizmów obejmujących swoim zakresem inwestycje realizowane w UE. Skala wspomnianej fragmentacji regulacyjnej w zakresie, w jakim krajowe mechanizmy monitorowania różnią się pod względem określonych elementów, takich jak zakres (rodzaje działalności i sektory objęte monitorowaniem), a także terminy (czas trwania oceny i termin na podjęcie decyzji przez organ krajowy), wymogi proceduralne oraz kryteria stosowane w odniesieniu do potencjalnego negatywnego wpływu na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Jest to tym bardziej istotne, że – biorąc pod uwagę poziom integracji rynku wewnętrznego – pojedyncza transakcja może wywrzeć wypływ na wiele państw członkowskich w całej UE.

Tego rodzaju fragmentacja utrudnia skuteczne korzystanie ze swobody przedsiębiorczości, przy czym problem ten może nasilać się wraz ze wzrostem liczby państw członkowskich korzystających z mechanizmu monitorowania. Proponowane zharmonizowane środki mają na celu (i) zapewnienie państwom członkowskim równych warunków działania, (ii) obniżenie kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych obecnie przez inwestorów zagranicznych, a także (iii) zapobieganie pojawianiu się kolejnych przeszkód utrudniających realizację inwestycji na rynku wewnętrznym.

W niniejszym wniosku przewidziano, zgodnie z jego celem dotyczącym rynku wewnętrznego, że określone inwestycje zagraniczne będą musiały zostać objęte monitorowaniem, niezależnie od państwa członkowskiego lub państw członkowskich, w których znajduje się ich cel. We wniosku przewidziano ponadto wymóg oceniania inwestycji zagranicznych pod kątem ich zgodności z normami zharmonizowanymi i harmonogramami. W związku z powyższym należy zapewnić większy poziom harmonizacji na szczeblu Unii, co z kolei oznacza, że odpowiednią podstawę prawną dla niniejszej inicjatywy stanowi art. 114 TFUE.

Zastosowanie art. 114 TFUE pozwala objąć określone inwestycje realizowane w UE zakresem proponowanego rozporządzenia. Celem jest zapewnienie należytego uwzględnienia zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego wiążących się z takimi transakcjami. Proponowane rozporządzenie ograniczałoby się w szczególności do tych inwestycji w UE, które:

(i) są realizowane przez jednostkę zależną inwestora zagranicznego w Unii, w przypadku gdy taka jednostka zależna jest bezpośrednio lub pośrednio kontrolowana przez inwestora zagranicznego. Podmioty, w których państwa trzecie nie mają udziałów lub w których inwestor zagraniczny ma jedynie udział niekontrolujący (inwestycje portfelowe), nie są objęte zakresem proponowanego rozporządzenia;

(ii) służą ustanowieniu trwałego powiązania między inwestorem zagranicznym a docelowym przedsiębiorstwem unijnym.

Takie rozszerzenie zakresu aktualnie obowiązującego rozporządzenia w sprawie BIZ ma na celu ujęcie określonej grupy inwestycji zagranicznych dokonywanych za pośrednictwem unijnych jednostek zależnych kontrolowanych przez inwestorów spoza UE. Uzupełnia i rozbudowuje ono istniejące przepisy pozwalające objąć tego rodzaju inwestycje zakresem rozporządzenia, jeżeli wybrana struktura jest wykorzystywana do obchodzenia mechanizmu monitorowania BIZ w UE. Zapewnia to możliwość stosowania spójnego podejścia do

zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego wiążących się z inwestycjami, które ostatecznie prowadzą do uzyskania kontroli i uprawnień w zakresie podejmowania decyzji przez inwestora z państwa trzeciego, niezależnie od tego, czy są realizowane bezpośrednio spoza UE, czy też pośrednio przez podmiot ustanowiony w UE, ale kontrolowany przez inwestora zagranicznego.

Niemniej wspomniane rozszerzenie będzie skutkowało monitorowaniem transakcji realizowanych przez podmioty ustanowione w UE zgodnie z prawem. Stanowi to dodatkowy krok w porównaniu z koncepcją obchodzenia przepisów w aktualnie obowiązującym rozporządzeniu, która ma zastosowanie wyłącznie w przypadku, gdy transakcja jest realizowana w UE za pośrednictwem sztucznych struktur nieodzwierciedlających realiów gospodarczych. Rozszerzenie to wymaga zastosowania art. 114 TFUE jako podstawy prawnej, co pozwoli odzwierciedlić fakt, że inwestycje realizowane w UE będą objęte zakresem proponowanego rozporządzenia.

Podstawą prawną proponowanego rozporządzenia byłyby zatem art. 207 i 114 TFUE.

2.2. Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Zgodnie z zasadą pomocniczości (art. 5 ust. 3 TUE) Unia powinna podejmować działania wyłącznie wówczas, gdy cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez same państwa członkowskie, a tym samym, ze względu na rozmiary lub skutki, można je lepiej osiągnąć na poziomie Unii.

Z uwagi na fakt, że mechanizmy monitorowania państw członkowskich różnią się między sobą pod względem ich zakresu, treści i skutków, można zaobserwować rozdrobnienie ram regulacyjnych przepisów krajowych i wzrost zagrożeń, w szczególności jeżeli chodzi o monitorowanie inwestycji zagranicznych w UE. Powoduje to osłabienie rynku wewnętrznego wskutek ukształtowania się nierównych warunków działania i narażenia na zbędne koszty podmiotów, które chcą prowadzić działalność gospodarczą w sektorach istotnych z punktu widzenia bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

Jedynie interwencja na szczeblu Unii zapewnia możliwość rozwiązania tych problemów, ponieważ przepisy obowiązujące na szczeblu krajowym już teraz przyczyniają się do powstawania barier utrudniających realizację inwestycji w UE. Z kolei skutki wszelkich działań podejmowanych na gruncie prawa krajowego ograniczałyby się wyłącznie do jednego państwa członkowskiego, co wiązałoby się z ryzykiem ich obchodzenia lub utrudniałoby sprawowanie nad nimi nadzoru w sytuacji, w której chodzi o inwestorów zagranicznych. Co więcej, niektóre państwa członkowskie rozważają obecnie możliwość podjęcia inicjatyw ustawodawczych w dziedzinie monitorowania inwestycji. Jedynie działania na szczeblu Unii mogą w spójny sposób rozwiązać ten problem na całym rynku wewnętrznym. Wprowadzenie wspólnych i proporcjonalnych standardów w zakresie monitorowania inwestycji w UE kontrolowanych przez podmioty zagraniczne ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia spójnego wdrażania środków w tym obszarze we wszystkich państwach członkowskich, przy poszanowaniu wszystkich praw podstawowych. Wspólne i skoordynowane unijne podejście, które dostosowuje krajowe systemy monitorowania, zapewniłoby potencjalnym inwestorom pewność, jeżeli chodzi o infrastrukturę krytyczną, technologie i nakłady krytyczne; mogliby oni z wyprzedzeniem zapoznać się ze wspólnymi zasadami, które Komisja i państwa członkowskie stosują na potrzeby oceny zagrożeń związanych z bezpieczeństwem i porządkiem publicznym oraz eliminowania tych zagrożeń.

Monitorowanie inwestycji zagranicznych w UE jest ponadto kwestią o charakterze transnarodowym mającą skutki transgraniczne, do których należy się odnieść na szczeblu Unii. Inwestycja zagraniczna w jednym państwie członkowskim może wywierać wpływ wykraczający poza granice tego państwa członkowskiego i wywoływać skutki w innym państwie członkowskim lub na poziomie UE. Brak działań na szczeblu UE może skutkować mniejszą zdolnością państw członkowskich do obrony swoich interesów w obszarze bezpieczeństwa lub porządku publicznego związanych z inwestycjami zagranicznymi, w szczególności w przypadkach, w których inwestycja zagraniczna mogącą niekorzystnie wpłynąć na ich bezpieczeństwo lub porządek publiczny jest realizowana na terytorium innego państwa członkowskiego. Doświadczenie zdobyte podczas wdrażania rozporządzenia wskazuje, że jest mało prawdopodobne, aby państwa członkowskie wspólnie uzgodniły stosowanie zharmonizowanych norm i procedur regulujących sposób monitorowania inwestycji zagranicznych pod kątem bezpieczeństwa i porządku publicznego lub wzmocniły ogólnounijny systematyczny mechanizm współpracy w celu wymieniania się informacjami między sobą oraz z Komisją.

Istnieje zatem przekonujący argument przemawiający za podjęciem na szczeblu UE działania prowadzącego do dostosowania i zharmonizowania ram krajowych, a tym samym zwiększenia przewidywalności inwestycji na rynku wewnętrznym, w szczególności w kontekście transakcji obejmujących wiele jurysdykcji, zwiększenia pewności prawa w kwestii monitorowania inwestycji w UE, ograniczenia obciążeń administracyjnych, wniesienia wkładu w dążenie do zapewnienia równych warunków działania w państwach członkowskich, w których realizowane są inwestycje, oraz umożliwienia skuteczniejszej i efektywniejszej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w dziedzinie transgranicznych zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego związanych z inwestycjami zagranicznymi.

2.3. Proporcjonalność

Celem proponowanego rozporządzenia jest ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego w UE przed zagrożeniami związanymi z inwestycjami zagranicznymi.

Nie zawarto w nim przepisów równoważnych przepisom ustanawiającym krajowy mechanizm monitorowania, ponieważ taki mechanizm może uzależniać możliwość realizacji transakcji od spełnienia określonych warunków, a w ostateczności zakazać jej zrealizowania. W proponowanym rozporządzeniu podjęcie ostatecznej decyzji w kwestii poszczególnych inwestycji pozostawałoby w gestii państwa członkowskiego, w którym planuje się przeprowadzenie danej transakcji lub w którym transakcja ta jest realizowana. Celem proponowanego rozporządzenia jest raczej ułatwienie, za pośrednictwem mechanizmu współpracy między państwami członkowskimi a Komisją – identyfikowania i eliminowania zagrożeń dla bezpieczeństwa i porządku publicznego mających wpływ na co najmniej dwa państwa członkowskie lub na UE jako całość. Wspomniany mechanizm współpracy stanowi oficjalny kanał wymiany informacji poufnych i podnoszenia poziomu świadomości w kwestii szczególnych okoliczności, w których BIZ mogą wpływać na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Umożliwia on również Komisji i państwom członkowskim kierowanie zaleceń do państwa członkowskiego, w którym planuje się realizację BIZ lub w którym BIZ została już przeprowadzona, dotyczących kolejnych działań, jakie państwo to powinno podjąć, aby zareagować w związku z konkretnymi, zidentyfikowanymi obawami.

Ocena rozporządzenia wykazała, że skuteczność unijnych ram monitorowania inwestycji jest znacznie ograniczona ze względu na (i) brak w niektórych państwach członkowskich mechanizmów monitorowania umożliwiających kontrolę transakcji przed ich zakończeniem

oraz (ii) ograniczony zakres krajowych mechanizmów monitorowania inwestycji[20]. Może to wywoływać efekt rozlewania się z punktu widzenia interesów związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym w innych państwach członkowskich oraz z punktu widzenia projektów lub programów leżących w interesie UE.

W przypadku braku wspólnego zakresu transakcji podlegających monitorowaniu lub innych sposobów harmonizacji warunków, które powinny prowadzić do rozpoczęcia monitorowania na szczeblu krajowym, liczba i zakres zgłoszeń otrzymywanych od państw członkowskich w ramach mechanizmu współpracy prawdopodobnie nadal będą bardzo zróżnicowane. Ponadto niektórzy inwestorzy zagraniczni mogą dalej wykorzystywać jurysdykcje w UE, które nie posiadają mechanizmu monitorowania BIZ lub których mechanizm nie ma zastosowania do danego sektora.

Środki zawarte w proponowanym rozporządzeniu mające na celu ustanowienie mechanizmu współpracy oraz określenie pewnych wymogów proceduralnych i materialnych dotyczących krajowych mechanizmów monitorowania są proporcjonalne, ponieważ służą osiągnięciu celu proponowanego rozporządzenia, a jednocześnie umożliwiają państwom członkowskim uwzględnianie specyfiki krajowej w ich mechanizmach monitorowania oraz podejmowanie ostatecznej decyzji w sprawie wszelkich inwestycji zagranicznych.

W proponowanym rozporządzeniu nakłada się na przedsiębiorstwa obowiązek współpracy z krajowymi organami monitorującymi, ale koszty administracyjne ponoszone przez przedsiębiorstwa będą rozsądne i proporcjonalne dzięki znormalizowanemu formularzowi zgłoszeń przekazywanych w ramach mechanizmu współpracy.

2.4. Wybór instrumentu

Jest nim wniosek dotyczący zmiany obowiązującego rozporządzenia, w związku z czym uzasadnione wydaje się utrzymanie obecnej formy instrumentu (tj. rozporządzenia).

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

3.1. Oceny *ex post*/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa

Wnioskowi ustawodawczemu towarzyszy dokument roboczy służb Komisji, w którym oceniono rozporządzenie pod kątem pięciu kryteriów „lepszego stanowienia prawa” (skuteczność, efektywność, odpowiedniość, spójność i wartość dodana UE).

3.2. Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Komisja opublikowała ukierunkowane konsultacje i zaproszenie do zgłaszania uwag w okresie od 14 czerwca do 21 lipca 2023 r. Komisja otrzymała 47 odpowiedzi w ramach konsultacji[21] oraz 10 odpowiedzi na zaproszenie do zgłaszania uwag[22].

---

[20] Państwa członkowskie, które wyłączają ważne obszary ze stosowania swoich mechanizmów monitorowania – w tym na skutek wąskiego zdefiniowania swojego zakresu sektorowego lub wyłączenia inwestorów powiązanych z niektórymi jurysdykcjami spoza UE – dysponują ograniczonymi środkami skutecznego zarządzania zagrożeniami związanymi z inwestycjami zagranicznymi w UE.

[21] Sprawozdanie podsumowujące ukierunkowane konsultacje jest dostępne na stronie internetowej Komisji: https://policy.trade.ec.europa.eu/consultations/screening-foreign-direct-investments-fdi-evaluation-and-possible-revision-current-eu-framework_pl.

Komisja zwróciła się do państw członkowskich i zainteresowanych stron (kancelarii prawnych, stowarzyszeń przedsiębiorców i przedsiębiorstw) posiadających udokumentowane doświadczenie we wdrażaniu przepisów UE dotyczących monitorowania BIZ o przedstawienie dalszych pisemnych uwag na podstawie kwestionariusza. Odpowiedzi te gromadzono od 3 sierpnia do 1 września 2023 r. Streszczenie odpowiedzi znajduje się w załączniku V do sprawozdania z oceny towarzyszącego wnioskowi ustawodawczemu.

3.3. Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej

Aby uzyskać pomoc w przeprowadzeniu oceny rozporządzenia w sprawie monitorowania BIZ, Komisja skorzystała z usług zewnętrznego wykonawcy. Sekretariat OECD (dział ds. inwestycji Dyrekcji ds. Gospodarczych i Finansowych) przeprowadził badanie dotyczące skuteczności i efektywności rozporządzenia w sprawie monitorowania BIZ oraz przedstawił wnioski i ogólne zalecenia w sprawie sposobów wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w badaniu[23]. Badanie to było współfinansowane przez Komisję i zostało przeprowadzone w okresie od października 2021 r. do czerwca 2022 r.

3.4. Ocena skutków

Niniejszemu wnioskowi ustawodawczemu nie towarzyszy ocena skutków. Jest to zgodne z Zestawem instrumentów służących lepszemu stanowieniu prawa, który stanowi, że ocena skutków może nie być konieczna w przypadku „inicjatyw politycznych, w których proponuje się ograniczone zmiany na podstawie szczegółowej oceny, i w których wyraźnie określono niezbędne zmiany w polityce lub prawodawstwie”[24]. Komisja uważa, że proponowane rozporządzenie i sprawozdanie z oceny towarzyszące niniejszemu wnioskowi ustawodawczemu spełniają te kryteria.

3.5. Sprawność regulacyjna i uproszczenie

Inicjatywa jest częścią programu prac Komisji na 2023 r.[25]. Nie jest ona częścią załącznika II (inicjatywy REFIT).

Proponowane rozporządzenie pozwala zwiększyć zdolność Komisji i państw członkowskich do identyfikowania i eliminowania inwestycji zagranicznych, które mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w UE. We wniosku zobowiązuje się wszystkie państwa członkowskie do monitorowania inwestycji zagranicznych, co może zwiększyć obciążenie administracyjne przedsiębiorstw, ponieważ inwestycje zagraniczne w UE będą podlegać kontroli w większej liczbie jurysdykcji niż w 21 państwach członkowskich, które obecnie stosują mechanizm monitorowania. Oczekuje się jednak, że wniosek przyniesie potencjalne oszczędności kosztów dzięki uproszczeniu i dostosowaniu obecnych przepisów i ustaleń na szczeblu unijnym i krajowym. Uproszczenie dotyczy dostosowania krajowych terminów monitorowania; skoncentrowania realizowanej na szczeblu UE współpracy w zakresie monitorowania BIZ na transakcjach o potencjalnie krytycznym znaczeniu (w przeciwieństwie do wszystkich transakcji podlegających formalnemu monitorowaniu

---

22 Odpowiedzi na zaproszenie do zgłaszania uwag są dostępne na stronie internetowej Komisji: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13739-Screening-of-foreign-direct-investments-FDI-evaluation-and-revision-of-the-EU-framework/feedback_pl?p_id=32186570.

23 Badanie to zostało opublikowane w listopadzie 2022 r.: https://www.oecd.org/investment/investment-policy/oecd-eu-fdi-screening-assessment.pdf.

24 Zestaw instrumentów służących lepszemu stanowieniu prawa z 2023 r., instrument nr 7.

25 COM(2022) 548 final: https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:413d324d-4fc3-11ed-92ed-01aa75ed71a1.0004.02/DOC_1&format=PDF

w danym państwie członkowskim) oraz zwiększenia przejrzystości proceduralnej unijnego mechanizmu współpracy.

3.6. Prawa podstawowe

Wniosek jest zgodny z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej i zapewnia poszanowanie wolności prowadzenia działalności gospodarczej. W proponowanym rozporządzeniu pozostawia się monitorowanie inwestycji (w tym ostateczną decyzję w sprawie konkretnych transakcji) w gestii państw członkowskich, ale wymogi dotyczące krajowych mechanizmów monitorowania pomagają państwom członkowskim zapewnić pełne poszanowanie prawa podstawowego do sprawiedliwych postępowań i dobrej administracji.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Aby skutecznie osiągnąć cele niniejszej inicjatywy, konieczne jest sfinansowanie szeregu działań na szczeblu Komisji. Roczne wydatki na zasoby ludzkie wyniosą około 5,162 mln EUR rocznie, co ma na celu zapewnienie łącznej liczby 29 urzędników (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy) w Komisji. Inne koszty administracyjne związane są ze zwrotem państwom członkowskim kosztów podróży na posiedzenia grupy ekspertów (art. 5) i komitetu (art. 21). Przewiduje się, że koszty te wyniosą 0,032 mln EUR rocznie. Wydatki operacyjne, które zostaną wykorzystane na finansowanie niezbędnej infrastruktury informatycznej wspierającej bezpośrednią współpracę między Komisją a państwami członkowskimi za pomocą bezpiecznych kanałów komunikacji, wyniosą około 0,25–0,29 mln EUR rocznie. Komisja zamierza przeprowadzić badanie zewnętrzne, opierając się na budżecie w wysokości 0,25 mln EUR, które po zakończeniu okresu przejściowego wesprze ocenę zapewniania przez państwa członkowskie zgodności z przepisami. Komisja rozważy przeprowadzenie drugiego badania w celu wsparcia pięcioletniej oceny proponowanego rozporządzenia przez Komisję.

Szczegółowy przegląd związanych z tym kosztów przedstawiono w ocenie skutków finansowych regulacji związanej z tą inicjatywą.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

5.1. Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Monitorowanie, sprawozdawczość i ocena stanowią ważny element wniosku.

Monitorowanie będzie miało charakter stały i będzie opierało się na celach operacyjnych i wskaźnikach szczegółowych. Regularne i stałe monitorowanie będzie obejmowało następujące główne aspekty:

(i) liczbę transakcji zgłoszonych w ramach mechanizmu współpracy oraz

(ii) liczbę transakcji, które mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w więcej niż jednym państwie członkowskim lub w ramach projektu lub programu leżącego w interesie Unii.

Ponadto Komisja może monitorować zmiany związane z ostatecznymi decyzjami zgłaszanymi Komisji przez państwa członkowskie z zachowaniem poufności.

Proponowane rozporządzenie nadal będzie zawierać wymóg, aby państwa członkowskie co roku składały Komisji sprawozdanie, z zachowaniem poufności, na temat działań w ramach ich mechanizmu monitorowania za poprzedni rok kalendarzowy. Państwa członkowskie będą również zobowiązane do publikowania rocznego sprawozdania zawierającego informacje o istotnych zmianach legislacyjnych i działalności organu monitorującego, w tym

zagregowane dane na temat monitorowanych spraw oraz podjętych decyzji dotyczących monitorowania. Komisja nadal będzie przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie roczne z wdrażania proponowanego rozporządzenia. Sprawozdanie to będzie nadal podawane do wiadomości publicznej.

Proponowane rozporządzenie zostanie poddane ocenie w kontekście oceny przeprowadzanej 5 lat po dacie jego pełnego wejścia w życie. W razie potrzeby możliwe jest uruchomienie klauzuli przeglądowej, na mocy której Komisja byłaby w stanie zastosować odpowiednie środki, w tym wnioski ustawodawcze.

5.2. Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów rozporządzenia, którego dotyczy wniosek

W rozdziale 1 zawarto przepisy ogólne, w tym przedmiot i zakres rozporządzenia, którego dotyczy wniosek (art. 1). Proponowane rozporządzenie ustanawia unijne ramy monitorowania przez państwa członkowskie inwestycji na ich terytorium ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Określono w nim również mechanizm współpracy umożliwiający państwom członkowskim i Komisji wymianę informacji na temat inwestycji, ocenę potencjalnego wpływu inwestycji na bezpieczeństwo i porządek publiczny oraz określanie potencjalnych obaw, na które państwo członkowskie monitorujące inwestycję byłoby zobowiązane zareagować. Powody monitorowania inwestycji są zdefiniowane zgodnie z odpowiednimi wymogami dotyczącymi wprowadzenia środków ograniczających w oparciu o względy bezpieczeństwa lub porządku publicznego przewidziane w Porozumieniu Światowej Organizacji Handlu (w tym w szczególności art. XIV lit. a) i art. XIV bis Układu ogólnego w sprawie handlu usługami), a także w innych umowach handlowych i inwestycyjnych lub uzgodnieniach, których UE lub jej państwa członkowskie są stronami.

W art. 2 określono szereg mających zastosowanie definicji. W szczególności wyjaśniono w nim, że proponowane rozporządzenie obejmuje inwestycje, które są albo bezpośrednimi inwestycjami zagranicznymi, albo inwestycjami w obrębie UE z udziałem zagranicznym. Do celów proponowanego rozporządzenia bezpośrednie inwestycje zagraniczne obejmują szeroki zakres inwestycji, które służą ustanowieniu lub utrzymaniu trwałych i bezpośrednich powiązań między inwestorami z państw spoza UE i przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność gospodarczą w państwie członkowskim. Pojęcie to obejmuje inwestycje realizowane przez inwestora zagranicznego w docelowe przedsiębiorstwo unijne, w przypadku gdy docelowe przedsiębiorstwo unijne jest jednostką zależną docelowego przedsiębiorstwa zagranicznego, w którym dokonywana jest inwestycja. Inwestycje w UE z udziałem zagranicznym obejmują szeroki zakres inwestycji dokonywanych przez inwestora zagranicznego za pośrednictwem jednostki zależnej tego inwestora zagranicznego w UE, ukierunkowanych na ustanowienie lub utrzymanie trwałych i bezpośrednich powiązań między inwestorem zagranicznym a docelowym przedsiębiorstwem, z myślą o prowadzeniu działalności gospodarczej w państwie członkowskim. Proponowane rozporządzenie nie obejmuje inwestycji portfelowych.

Rozdział 2 zawiera przepisy dotyczące krajowych mechanizmów monitorowania. W art. 3 zobowiązano wszystkie państwa członkowskie do ustanowienia i stosowania mechanizmu monitorowania, który jest zgodny z wymogami proponowanego rozporządzenia, oraz do zgłoszenia tego mechanizmu Komisji. Na podstawie tych zgłoszeń Komisja jest zobowiązana do opublikowania wykazu krajowych mechanizmów monitorowania. W art. 4 ustanowiono określone wymogi dotyczące krajowych mechanizmów monitorowania. W szczególności mechanizmy te muszą obejmować co najmniej (i) inwestycje w przedsiębiorstwach unijnych uczestniczących w projektach lub programach leżących w interesie UE wymienionych

w załączniku I do proponowanego rozporządzenia oraz (ii) inwestycje w przedsiębiorstwach unijnych prowadzących działalność w obszarach o szczególnym znaczeniu dla interesów UE związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym, o których mowa w załączniku II do proponowanego rozporządzenia; („inwestycje podlegające zgłoszeniu"). Ponadto określono w nim szereg wymogów mających na celu zapewnienie skuteczności mechanizmów monitorowania.

W rozdziale 3 przewidziano mechanizm współpracy umożliwiający państwom członkowskim i Komisji wymianę informacji i proponowanie środków, jeżeli inwestycja zagraniczna może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w więcej niż jednym państwie członkowskim lub za pośrednictwem projektu lub programu leżącego w interesie Unii. W art. 5 i 6 określono przepisy i procedury dotyczące zgłaszania inwestycji zagranicznych, w tym szczególną procedurę dotyczącą inwestycji zagranicznych monitorowanych jednocześnie przez wiele państw członkowskich („transakcje obejmujące klika państw"). W art. 7 opisano warunki mające zastosowanie do uwag wyrażonych przez państwa członkowskie i opinii wydanych przez Komisję w następstwie oceny zgłoszonej inwestycji zagranicznej. Zgodnie z tym art. państwa członkowskie mogą przedstawiać uwagi państwu członkowskiemu, w którym dana inwestycja zagraniczna ma miejsce, jeżeli ta inwestycja zagraniczna może mieć negatywny wpływ na ich bezpieczeństwo lub porządek publiczny lub jeżeli posiadają one informacje istotne dla monitorowania tej inwestycji zagranicznej. Komisja może wydać opinię skierowaną do państwa członkowskiego, w którym dana inwestycja zagraniczna ma miejsce, jeżeli uzna, że taka inwestycja zagraniczna może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny więcej niż jednego państwa członkowskiego lub na projekty lub programy leżące w interesie Unii ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Komisja może również wydać opinię, jeżeli posiada informacje istotne dla monitorowania inwestycji zagranicznej lub jeżeli kilka inwestycji zagranicznych stwarza podobne zagrożenia dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Ponadto w art. 7 ustanowiono szczegółowe procedury przekazywania odpowiednim państwom członkowskim i Komisji informacji na temat decyzji dotyczącej monitorowania podjętej przez zgłaszające państwo członkowskie. W art. 8 określono terminy i procedury przedstawiania uwag i opinii, w tym w przypadku transakcji obejmujących klika państw. W art. 9 przewidziano mechanizm umożliwiający państwom członkowskim i Komisji współpracę w zakresie inwestycji zagranicznych niezgłoszonych przez państwo członkowskie, w którym planuje się realizację inwestycji zagranicznej. W art. 10 ustanowiono wymogi dotyczące informacji, które mają być przekazywane i których można żądać w odniesieniu do inwestycji zagranicznych podlegających mechanizmowi współpracy. Zobowiązano w nim Komisję do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego w celu przyjęcia znormalizowanego formularza zgłaszania inwestycji zagranicznych. W art. 11 określono wspólne wymogi dotyczące krajowych mechanizmów monitorowania z myślą o zapewnieniu ich skutecznego udziału w mechanizmie współpracy. W art. 12 ustanowiono przepisy zapewniające poufność wymiany informacji między państwami członkowskimi a Komisją.

W rozdziale 4 ustanowiono przepisy odnoszące się do określania przez państwa członkowskie i Komisję prawdopodobnego wpływu inwestycji zagranicznej na bezpieczeństwo lub porządek publiczny (art. 13) oraz do decyzji państw członkowskich dotyczących monitorowania (art. 14).

W rozdziale 5 zawarto przepisy końcowe. Art. 14 stanowi podstawę prawną współpracy z właściwymi organami państw spoza UE w kwestiach dotyczących monitorowania inwestycji ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego. Współpraca ta nie ma na celu umożliwienia wymiany informacji na temat transakcji podlegających mechanizmowi

współpracy między państwami członkowskimi a Komisją. Aby zapewnić przejrzystość mechanizmów monitorowania i unijnej współpracy w zakresie monitorowania inwestycji zagranicznych, w art. 16 zobowiązuje się państwa członkowskie do corocznego informowania opinii publicznej o ich działaniach związanych z monitorowaniem i decyzjach dotyczących monitorowania w drodze publikowania zagregowanych i zanonimizowanych informacji. Komisja jest również zobowiązana do publikowania rocznego sprawozdania z wdrażania rozporządzenia. Ponadto rozdział 5 zawiera przepisy regulujące przetwarzanie danych osobowych (art. 17), ocenę (art. 18), akty delegowane (art. 19), wykonywanie przekazanych uprawnień (art. 20) oraz procedurę komitetową w zakresie aktów wykonawczych (art. 21–22). W art. 22 uchyla się rozporządzenie (UE) 2019/452, a art. 24 stanowi, że proponowane rozporządzenie powinno wejść w życie po upływie okresu przejściowego trwającego 15 miesięcy. W okresie przejściowym rozporządzenie (UE) 2019/452 pozostaje w mocy i nadal ma zastosowanie.

Załącznik I zawiera wykaz projektów i programów leżących w interesie Unii. Są to projekty lub programy ustanowione na mocy prawa Unii, które przewidują rozwój, utrzymanie lub nabycie infrastruktury krytycznej, technologii krytycznych lub nakładów krytycznych niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa lub porządku publicznego. W przypadku gdy docelowe przedsiębiorstwo unijne jest częścią projektu lub programu leżącego w interesie Unii bądź uczestniczy w takim projekcie lub programie, państwa członkowskie są zobowiązane do monitorowania inwestycji zagranicznej i zgłoszenia jej Komisji i innym państwom członkowskim.

W załączniku II wymieniono technologie, aktywa, zakłady, urządzenia, sieci, systemy, usługi i działalność gospodarczą o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym. W przypadku gdy docelowe przedsiębiorstwo unijne prowadzi działalność gospodarczą w obszarze wymienionym w załączniku II, państwa członkowskie są zobowiązane do monitorowania inwestycji zagranicznej. Zgłoszenie tej inwestycji zagranicznej w ramach mechanizmu współpracy jest wymagane, jeżeli inwestor zagraniczny lub docelowe przedsiębiorstwo unijne spełniają jeden z warunków opartych na analizie ryzyka określonych w rozporządzeniu. Ten filtr oparty na analizie ryzyka jest odpowiedni do celów zapewnienia, aby unijny mechanizm współpracy koncentrował się wyłącznie na inwestycjach zagranicznych, które potencjalnie są przedmiotem zainteresowania z punktu widzenia bezpieczeństwa, i nie powodował nakładania zbędnych obciążeń na krajowe administracje i przedsiębiorstwa.

2024/0017 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie monitorowania inwestycji zagranicznych w Unii i uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/452

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114 i 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[1],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[2],

uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia [data], z którym skonsultowano się zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725[3],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Inwestycje w Unii przyczyniają się do jej wzrostu gospodarczego dzięki zwiększeniu konkurencyjności, tworzeniu nowych miejsc pracy i korzyści skali oraz wnoszeniu kapitału, technologii i wiedzy fachowej.

(2) Art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) stanowi, że w stosunkach zewnętrznych Unia umacnia i propaguje swoje wartości i interesy oraz wnosi wkład w ochronę swoich obywateli. Unia i państwa członkowskie dysponują ponadto otwartym środowiskiem inwestycyjnym, którego zasady zapisano w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i które wpisuje się w zobowiązania międzynarodowe Unii i jej państw członkowskich.

(3) Na podstawie międzynarodowych zobowiązań podjętych na forum Światowej Organizacji Handlu (WTO), Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju oraz zobowiązań określonych w umowach handlowych i inwestycyjnych zawartych z państwami trzecimi, Unia i państwa członkowskie mają jednak możliwość ograniczenia bezpośrednich inwestycji zagranicznych ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego, z zastrzeżeniem określonych wymogów.

---

1 Dz.U. C […] z […], s. […].

2 Dz.U. C […] z […], s. […].

3 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE, Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj?locale=pl).

(4) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/452[4] ustanowiono ramy monitorowania BIZ w Unii przez państwa członkowskie. W szczególności w rozporządzeniu tym ustanowiono mechanizm współpracy umożliwiający państwom członkowskim i Komisji wymianę informacji na temat BIZ i wyrażanie obaw dotyczących zagrożeń dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Ten mechanizm współpracy zobowiązywał państwo członkowskie, w którym planowana lub realizowana była BIZ, do należytego uwzględnienia uwag przedstawionych przez inne państwa członkowskie oraz opinii wydanej przez Komisję w decyzji dotyczącej monitorowania.

(5) Ramy ustanowione zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/452 spełniły zakładany cel, jakim było zapewnienie państwom członkowskim i Komisji formalnego mechanizmu wymiany informacji na temat BIZ oraz podniesienie świadomości na temat transgranicznych zagrożeń dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego wynikających z niektórych BIZ.

(6) Dla zwiększenia efektywności i skuteczności rozporządzenia (UE) 2019/452 oraz zapewnienia wyższego stopnia harmonizacji w całej Unii konieczne jest jednak przyjęcie nowego instrumentu ustawodawczego.

(7) Niektóre inwestycje nieobjęte rozporządzeniem (UE) 2019/452 mogą stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa i porządku publicznego Unii. Dotyczy to w szczególności niektórych inwestycji realizowanych w państwach członkowskich, które nie posiadają mechanizmu monitorowania; inwestycji realizowanych w państwach członkowskich posiadających mechanizm monitorowania, którego zakres nie obejmuje niektórych wrażliwych inwestycji oraz inwestycji dokonywanych przez inwestorów zagranicznych za pośrednictwem jednostki zależnej z siedzibą w Unii, które potencjalnie stwarzają takie samo zagrożenie dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego jak inwestycje bezpośrednie pochodzące z państw trzecich.

(8) W znacznej większości państw członkowskich, ale nie we wszystkich, istnieje instrument ustawodawczy, w którym przewidziano mechanizm monitorowania BIZ. W wielu państwach członkowskich przepisy krajowe obejmują również monitorowanie inwestycji wewnątrzunijnych. Między państwami członkowskimi istnieją znaczne różnice pod względem zakresu, progów i kryteriów stosowanych na potrzeby ustalenia, czy dana inwestycja może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Istnieją również różnice w procesach monitorowania. W niektórych państwach członkowskich inwestycja może zostać zrealizowana, zanim wydane zostanie zezwolenie z punktu widzenia wpływu na bezpieczeństwo i porządek publiczny. Inne wymagają jednak, aby inwestycja została sfinalizowana dopiero po wydaniu zezwolenia na podstawie mechanizmu monitorowania. Takie rozbieżności stanowią problem dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Generują na przykład nierówne warunki działania i wzrost kosztów przestrzegania przepisów w przypadku inwestorów, którzy chcą zgłosić transakcje w więcej niż jednym państwie członkowskim. Niniejsze rozporządzenie pomaga ograniczyć rozbieżności, jeżeli chodzi o najważniejsze elementy mechanizmów wdrożonych na szczeblu krajowym. Ma to zasadnicze znaczenie dla zapewnienia inwestorom przewidywalności obowiązujących systemów krajowych

[4] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/452 z dnia 19 marca 2019 r. ustanawiające ramy monitorowania bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Unii (Dz.U. L 79I z 21.3.2019, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/452/oj).

i ich cech, a tym samym ograniczenia powiązanych kosztów przestrzegania przepisów. Jest to tym bardziej istotne, że – biorąc pod uwagę poziom integracji rynku wewnętrznego – pojedyncza transakcja może wywrzeć wypływ na wiele państw członkowskich w całej Unii. Możliwe jest na przykład, że transakcja mająca na celu nabycie spółki przejmowanej w jednym państwie członkowskim ma również wpływ na bezpieczeństwo i porządek publiczny w innym państwie członkowskim ze względu na strukturę łańcucha dostaw lub inne elementy ekonomiczne łączące spółkę przejmowaną z innymi przedsiębiorstwami mającymi siedzibę w innym państwie członkowskim. W celu rozwiązania takich problemów dotyczących rynku wewnętrznego oraz zapewnienia większej spójności i przewidywalności należy za pośrednictwem działania Unii ustanowić kryteria i elementy, które mają być stosowane do oceny inwestycji zagranicznych.

(9) Aby zapewnić spójne podejście do monitorowania inwestycji zagranicznych w całej Unii, wszystkie państwa członkowskie powinny być zobowiązane do monitorowania inwestycji zagranicznych ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego. W związku z tym należy zharmonizować podstawowe elementy krajowych mechanizmów monitorowania. Ta minimalna harmonizacja obejmuje zakres inwestycji, które mają być monitorowane, podstawowe właściwości procedury monitorowania oraz interakcję między mechanizmem krajowym a unijnym mechanizmem współpracy. Ponadto państwa członkowskie powinny być również w stanie rozszerzyć zakres swojego krajowego mechanizmu monitorowania w celu uwzględnienia innych rodzajów inwestycji zagranicznych, inwestycji zagranicznych w innych sektorach, dodatkowych docelowych przedsiębiorstw unijnych lub działalności gospodarczych, które dane państwo członkowskie uznaje za kluczowe dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego. W takim przypadku monitorowanie powinno być zgodne także z przepisami niniejszego rozporządzenia.

(10) Rozporządzenie (UE) 2019/452 obejmuje wyłącznie BIZ realizowane przez państwa trzecie w Unii. Konieczne jest jednak również rozszerzenie zakresu mechanizmu współpracy na inwestycje dokonywane między państwami członkowskimi, w przypadku gdy inwestor w jednym państwie członkowskim jest kontrolowany, bezpośrednio lub pośrednio, przez podmiot zagraniczny, niezależnie od tego, czy właściciel rzeczywisty ma siedzibę w Unii, czy w innym miejscu. W szczególności ten rozszerzony zakres jest odpowiedni dla zapewnienia spójnego ujęcia i oceny wszystkich inwestycji tworzących trwałe powiązanie między inwestorem zagranicznym a docelowym przedsiębiorstwem unijnym, niezależnie od tego, czy są one realizowane bezpośrednio przez inwestora zagranicznego, czy za pośrednictwem podmiotu mającego siedzibę w Unii i kontrolowanego przez inwestora zagranicznego. Powinno to sprzyjać spójności i przewidywalności przepisów dotyczących monitorowania we wszystkich państwach członkowskich, co z kolei przyczyni się do zmniejszenia kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez inwestorów zagranicznych i ograniczenia zachęt do kierowania inwestycji do państw członkowskich, w których takie transakcje nie są objęte zakresem monitorowania.

(11) Inwestycje w docelowych przedsiębiorstwach unijnych realizowane przez inwestorów zagranicznych, w tym inwestycje przeprowadzane za pośrednictwem jednostki kontrolowanej w Unii, mogą stwarzać szczególne zagrożenie dla bezpieczeństwa i porządku publicznego w Unii i jej państwach członkowskich. Takie ryzyko związane z inwestorami nie powinno występować w przypadku inwestycji dotyczącej wyłącznie podmiotów, w których inwestorzy zagraniczni nie mają własności, nad którymi nie sprawują kontroli, z którymi nie mają powiązań ani na które nie wywierają wpływu,

w tym w przypadku gdy inwestor zagraniczny ma udział w podmiocie unijnym bez pakietu kontrolnego; w związku z tym nie ma konieczności podejmowania działań w związku z takim ryzykiem. Unikanie wszelkich rozbieżności w przepisach mających zastosowanie do postępowania w przypadku inwestycji zagranicznych, niezależnie od tego, czy są one dokonywane bezpośrednio spoza Unii, czy za pośrednictwem podmiotu już mającego siedzibę w Unii, jest niezbędne do zapewnienia spójnych ram monitorowania inwestycji i unijnego mechanizmu kontroli. Ramy te odzwierciedlają znaczenie ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego i są ukierunkowane wyłącznie na ryzyko, które może wynikać z inwestycji z udziałem podmiotów zagranicznych. W związku z tym państwa członkowskie powinny zapewnić monitorowanie co najmniej tych inwestycji zagranicznych, które odnoszą się do projektów lub programów leżących w interesie Unii lub w przypadku których docelowe przedsiębiorstwo unijne prowadzi działalność w obszarach, w których inwestycje zagraniczne mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w więcej niż jednym państwie członkowskim. Państwa członkowskie powinny być również w stanie monitorować inne inwestycje zagraniczne. W takim przypadku monitorowanie to powinno być zgodne także z przepisami niniejszego rozporządzenia. Zakresem niniejszego rozporządzenia nie są objęte transakcje bez udziału inwestora zagranicznego lub transakcje, w których poziom udziału nie prowadzi do bezpośredniej lub pośredniej kontroli nad podmiotem unijnym.

(12) Monitorowanie inwestycji zagranicznych powinno odbywać się zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, z uwzględnieniem wszystkich dostępnych informacji faktycznych i z poszanowaniem zasady proporcjonalności i innych zasad zapisanych w Traktatach. Ponadto monitorowanie inwestycji zagranicznych, które są realizowane za pośrednictwem jednostek zależnych inwestora zagranicznego mającego siedzibę w Unii, powinno we wszystkich przypadkach być zgodne z wymogami wynikającymi z prawa Unii, a w szczególności z postanowieniami Traktatu dotyczącymi swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu kapitału, zgodnie z wykładnią dokonaną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz celem, jakim jest zachowanie otwartego rynku wewnętrznego sprzyjającego włączeniu społecznemu. Jakiekolwiek ograniczenia swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu kapitału w Unii, w tym monitorowanie i środki wynikające z monitorowania, takie jak środki łagodzące i zakazy, powinny być uzasadnione rzeczywistym i wystarczająco poważnym zagrożeniem dla podstawowego interesu społeczeństwa oraz być odpowiednie i konieczne, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości. Jednocześnie, oceniając zasadność i proporcjonalność danego ograniczenia, przy dokonywaniu oceny wszelkich ograniczeń swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału można uwzględnić specyfikę inwestycji realizowanych w Unii za pośrednictwem jednostki zależnej inwestora zagranicznego, w tym, w stosownych przypadkach, we wszelkich opiniach Komisji przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Należy to uczynić z uwzględnieniem włączenia systemów państw członkowskich do ogólnounijnego mechanizmu współpracy.

(13) Aby umożliwić skuteczne i sprawne funkcjonowanie mechanizmu współpracy ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu, konieczne jest określenie minimalnego wspólnego zakresu dla inwestycji zagranicznych, które powinny być zgłaszane do mechanizmu współpracy przez wszystkie państwa członkowskie. Państwa członkowskie powinny zachować swobodę decyzji odnośnie do zgłaszania inwestycji zagranicznych nieobjętych zakresem niniejszego rozporządzenia.

(14) Konieczne jest również zwiększenie odpowiedzialności państwa członkowskiego, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, wobec Komisji i tych państw członkowskich, które wyrażają należycie uzasadnione obawy dotyczące porządku publicznego lub bezpieczeństwa swojego lub Unii.

(15) Wspólne ramy określone w niniejszym rozporządzeniu powinny pozostawać bez uszczerbku dla wyłącznej odpowiedzialności państw członkowskich w zakresie ochrony ich bezpieczeństwa narodowego zgodnie z art. 4 ust. 2 TUE. Powinny one również pozostawać bez uszczerbku dla ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa państw członkowskich zgodnie z art. 346 TFUE.

(16) Zakres niniejszego rozporządzenia powinien obejmować inwestycje zagraniczne tworzące lub podtrzymujące trwałe i bezpośrednie powiązania między inwestorami z państw trzecich (w tym podmiotami państwowymi) a docelowymi przedsiębiorstwami unijnymi, które prowadzą działalność gospodarczą w państwie członkowskim. Powinno to mieć zastosowanie w przypadku, gdy inwestycje te są realizowane bezpośrednio z państw trzecich lub przez unijny podmiot podlegający kontroli zagranicznej. Ramy nie powinny jednak obejmować nabywania papierów wartościowych przedsiębiorstwa przeznaczonych wyłącznie do celów lokaty kapitału, gdy nie występuje zamiar wywierania wpływu na zarządzanie przedsiębiorstwem i sprawowanie nad nim kontroli (inwestycje portfelowe). Inwestycji zagranicznej nie stanowią działania restrukturyzacyjne w grupie przedsiębiorstw lub w ramach połączenia kilku podmiotów prawnych w jeden podmiot prawny, o ile nie dochodzi do zwiększenia udziałów posiadanych przez inwestorów zagranicznych lub transakcja nie skutkuje dodatkowymi prawami, które mogą prowadzić do zmiany rzeczywistego udziału co najmniej jednego inwestora zagranicznego w zarządzaniu docelowym przedsiębiorstwem unijnym lub sprawowaniu nad nim kontroli.

(17) Inwestycje zagraniczne od podstaw występują w przypadku, gdy inwestor zagraniczny lub jednostka zależna inwestora zagranicznego w Unii uruchamia w niej nowe zakłady lub przedsiębiorstwo. Inwestycje zagraniczne od podstaw powinny zostać objęte niniejszym rozporządzeniem w zakresie, w jakim dane państwo członkowskie uznaje je za istotne do celów monitorowania inwestycji zagranicznych, ponieważ tworzą trwałe i bezpośrednie powiązania między inwestorem zagranicznym a takimi zakładami lub przedsiębiorstwami. Dzięki tworzeniu nowych zakładów inwestor zagraniczny może mieć ponadto wpływ na bezpieczeństwo i porządek publiczny, w tym w przypadku gdy ryzyko to dotyczy istotnych nakładów ekonomicznych. Zachęca się zatem państwa członkowskie, aby włączyły inwestycje zagraniczne od podstaw do zakresu transakcji objętych ich mechanizmami monitorowania, w szczególności gdy inwestycje takie mają miejsce w sektorach istotnych dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego lub gdy cechy inwestycji, takie jak rozmiar lub zasadniczy charakter, mają znaczenie dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego tych państw.

(18) Aby zapewnić spójne i przewidywalne procesy monitorowania, należy określić podstawowe cechy mechanizmów monitorowania, które mają zostać wdrożone przez państwa członkowskie. Cechy te powinny uwzględniać co najmniej zakres transakcji, które mają podlegać wymogowi uzyskania zezwolenia, terminy na przeprowadzenie monitorowania oraz możliwość złożenia odwołania przez przedsiębiorstwa w następstwie decyzji dotyczącej monitorowania. Przepisy i procedury dotyczące mechanizmów monitorowania powinny być przejrzyste i nie powinny wprowadzać różnic w traktowaniu poszczególnych państw trzecich.

(19) Mechanizm współpracy ustanowiony w rozporządzeniu (UE) 2019/452 umożliwia państwom członkowskim współpracę oraz wzajemną pomoc w przypadku, gdy bezpośrednia inwestycja zagraniczna w jednym państwie członkowskim mogłaby mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny innych państw członkowskich bądź stwarzać ryzyko dla projektów lub programów leżących w interesie Unii. Mechanizm ten okazał się jak dotąd bardzo przydatny, w związku z czym należy go utrzymać i wzmocnić na podstawie niniejszego rozporządzenia.

(20) Aby zapewnić odpowiednią identyfikację inwestycji zagranicznych, które mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w Unii, państwa członkowskie powinny monitorować inwestycje zagraniczne, w przypadku gdy docelowe przedsiębiorstwo unijne jest częścią projektu lub programu leżącego w interesie Unii lub uczestniczy w takim projekcie lub programie lub gdy działalność gospodarcza docelowego przedsiębiorstwa unijnego dotyczy technologii, aktywów, zakładu, urządzeń, sieci, systemu lub usługi o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym. Oprócz tych kryteriów mechanizmy monitorowania mogą mieć zastosowanie do innych sektorów, docelowych przedsiębiorstw unijnych lub działalności gospodarczej, które dane państwo członkowskie uzna za kluczowe dla swojego bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

(21) W celu zapewnienia, aby mechanizm współpracy koncentrował się wyłącznie na inwestycjach zagranicznych, w przypadku których cechy inwestora zagranicznego lub docelowego przedsiębiorstwa unijnego mogą wpływać na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, należy ustanowić oparte na analizie ryzyka warunki zgłaszania pozostałym państwom członkowskim lub Komisji inwestycji zagranicznych podlegających monitorowaniu w danym państwie członkowskim. Jeżeli inwestycja zagraniczna nie spełnia żadnego z warunków, państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna podlega monitorowaniu, może zgłosić tę inwestycję zagraniczną pozostałym państwom członkowskim i Komisji, w tym w przypadku gdy docelowe przedsiębiorstwo unijne prowadzi znaczącą działalność w innych państwach członkowskich lub należy do grupy przedsiębiorstw posiadającej szereg spółek w różnych państwach członkowskich.

(22) Aby zapewnić odpowiednią identyfikację prawdopodobnego wpływu inwestycji zagranicznych na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w co najmniej jednym państwie członkowskim, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedstawienia uwag państwu członkowskiemu, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, nawet jeżeli to państwo członkowskie nie monitoruje tej inwestycji zagranicznej lub jeżeli inwestycja zagraniczna jest monitorowana, ale nie została zgłoszona do mechanizmu współpracy. Wnioski o przekazanie informacji, odpowiedzi i uwagi przedłożone przez państwa członkowskie powinny być jednocześnie zgłaszane Komisji.

(23) Aby zapewnić odpowiednią identyfikację prawdopodobnego wpływu inwestycji zagranicznej na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w co najmniej jednym państwie członkowskim lub w Unii jako całości, Komisja powinna mieć możliwość wydania opinii – w rozumieniu art. 288 TFUE – skierowanej do państwa członkowskiego, w którym inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, nawet jeżeli ta inwestycja zagraniczna nie podlega monitorowaniu w tym państwie członkowskim lub jeżeli ta inwestycja zagraniczna jest monitorowana, ale nie została zgłoszona do mechanizmu współpracy.

(24) Co więcej, aby umożliwić ochronę bezpieczeństwa lub porządku publicznego, w przypadku gdy prawdopodobny wpływ inwestycji zagranicznej w docelowe przedsiębiorstwo unijne zapewnia rozwój, utrzymanie lub nabycie infrastruktury, technologii lub nakładów o kluczowym znaczeniu dla Unii jako całości, Komisja powinna mieć możliwość wydania opinii. Dałoby to Komisji narzędzie pozwalające na ochronę projektów i programów, które służą Unii jako całości i stanowią istotny wkład na rzecz bezpieczeństwa lub porządku publicznego Unii. Opinię Komisji identyfikującą prawdopodobny wpływ na projekty lub programy leżące w interesie Unii ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego należy przekazać wszystkim państwom członkowskim.

(25) Komisja powinna ponadto mieć możliwość przyjęcia opinii skierowanej do wszystkich państw członkowskich, jeżeli zidentyfikuje szereg inwestycji zagranicznych, które – w łącznym ujęciu – mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny Unii. Sytuacja taka może mieć miejsce w szczególności, gdy kilka inwestycji zagranicznych wykazuje porównywalne cechy. Dotyczy to przypadków, w których inwestycji zagranicznych dokonuje ten sam inwestor zagraniczny lub inwestorzy zagraniczni stwarzający podobne zagrożenia lub w których kilka inwestycji zagranicznych wiąże się z tym samym docelowym przedsiębiorstwem lub tą samą infrastrukturą, w tym transeuropejską infrastrukturą transportu, energii i komunikacji. Państwa członkowskie i Komisja powinny omówić analizę ryzyka i możliwe sposoby przeciwdziałania zagrożeniom zidentyfikowanym w opinii.

(26) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przedstawienia uwag, a Komisja powinna mieć możliwość wydania opinii w przypadku inwestycji zagranicznych, które zostały zrealizowane, ale nie zostały zgłoszone w ciągu 15 miesięcy po zrealizowaniu danej inwestycji zagranicznej; pozwoli to na ochronę bezpieczeństwa i porządku publicznego, jednocześnie zapewniając inwestorom większą pewność.

(27) Dla większej jasności wykaz projektów lub programów leżących w interesie Unii należy wymienić w załączniku I. Powinny one obejmować wszelkie inwestycje zagraniczne podejmowane w ramach transeuropejskich sieci na rzecz transportu, energii i komunikacji, a także programy zapewniające finansowanie badań i rozwoju działań istotnych dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego Unii. Ze względu na znaczenie tych projektów i programów dla bezpieczeństwa i porządku publicznego Unii państwa członkowskie powinny monitorować inwestycje zagraniczne w przedsiębiorstwa unijne, które są częścią tych projektów lub programów, w tym otrzymujących finansowanie z Unii, lub które w nich uczestniczą.

(28) Aby zapewnić odpowiednie przeciwdziałanie prawdopodobnemu wpływowi inwestycji zagranicznej na bezpieczeństwo lub porządek publiczny co najmniej jednego państwa członkowskiego, państwo członkowskie otrzymujące należycie uzasadnione uwagi od innych państw członkowskich lub opinię Komisji powinno w jak największym stopniu uwzględnić takie uwagi lub opinię, w tym w przypadku gdy uzna, że wpływ nie dotyczy jego własnego bezpieczeństwa ani porządku publicznego. Państwo członkowskie powinno w razie potrzeby skoordynować swoje działania z Komisją i zainteresowanymi państwami członkowskimi oraz przekazać im pisemną informację zwrotną na temat podjętej decyzji oraz sposobu, w jaki – w jak największym stopniu – uwzględniono uwagi i opinię. Ostateczna decyzja dotycząca inwestycji zagranicznych powinna pozostawać w wyłącznej gestii państwa członkowskiego, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana.

(29) W celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania mechanizmu współpracy ważne jest, aby państwo członkowskie zgłaszające inwestycję zagraniczną do mechanizmu współpracy miało obowiązek zagwarantowania minimalnego poziomu informacji w znormalizowanym formacie. Jeżeli współpraca dotyczy inwestycji zagranicznej niezgłoszonej do mechanizmu współpracy, państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, powinno być w stanie zapewnić co najmniej taki sam minimalny poziom informacji. Komisja i państwa członkowskie mogą zwrócić się do państwa członkowskiego, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, o przekazanie dodatkowych informacji. Taki wniosek o udzielenie dodatkowych informacji powinien być należycie uzasadniony, ograniczony do informacji, które są niezbędne do przedstawienia przez państwa członkowskie uwag lub do wydania przez Komisję opinii, proporcjonalnie do celów wniosku i bez nadmiernego obciążania zgłaszającego państwa członkowskiego.

(30) W celu zapewnienia, aby współpraca opierała się na pełnych i dokładnych informacjach, inwestor zagraniczny lub przedsiębiorstwo powinni przekazać wszelkie istotne informacje wymagane przez państwo członkowskie, w którym mają siedzibę, lub państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana. W wyjątkowych okolicznościach, gdy – mimo najlepszych starań – dane państwo członkowskie nie jest w stanie uzyskać informacji wymaganych przez inne państwo członkowskie lub Komisję, powinno je niezwłocznie o tym fakcie powiadomić. W takim przypadku każda uwaga przedstawiona przez inne państwo członkowskie lub każda opinia wydana przez Komisję w ramach mechanizmu współpracy powinna opierać się na dostępnych im informacjach.

(31) W celu zapewnienia, aby mechanizm współpracy był wykorzystywany wyłącznie w celu ochrony bezpieczeństwa lub porządku publicznego, państwa członkowskie powinny należycie uzasadnić każdy wniosek o udzielenie informacji dotyczących konkretnej inwestycji zagranicznej w innym państwie członkowskim oraz każdą uwagę kierowaną przez nie do tego państwa członkowskiego. Takie same wymogi mają zastosowanie w sytuacji, gdy Komisja zwraca się o informacje na temat konkretnej inwestycji zagranicznej lub wydaje opinię skierowaną do danego państwa członkowskiego.

(32) Państwa członkowskie lub Komisja mogą, stosownie do przypadku, brać pod uwagę istotne informacje otrzymane od podmiotów gospodarczych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz innych partnerów społecznych (takich jak związki zawodowe) dotyczące inwestycji zagranicznych, które mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny.

(33) Państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, może poinformować inne państwa członkowskie lub Komisję, jeżeli chce, aby dokonały one pogłębionej analizy co najmniej jednego z aspektów inwestycji zagranicznej ocenianej w ramach mechanizmu współpracy, lub jeżeli dowiaduje się o nowych okolicznościach lub uzyskuje nowe informacje, które mogą mieć wpływ na ocenę inwestycji zagranicznej. Pozostałe państwa członkowskie i Komisja mogą wówczas otrzymać dodatkowy czas na uzupełnienie oceny inwestycji zagranicznej.

(34) Aby zapewnić skuteczność i sprawne funkcjonowanie mechanizmu współpracy, konieczne jest dostosowanie terminów i procedur w przypadku, gdy w kilku państwach członkowskich monitoruje się szereg inwestycji zagranicznych

powiązanych z tą samą transakcją o szerszym zakresie. W przypadku takich transakcji obejmujących wiele państw wnioskodawca powinien jednocześnie złożyć poszczególne wnioski o udzielenie zezwolenia w zainteresowanych państwach członkowskich. Te państwa członkowskie powinny ponadto jednocześnie zgłosić wnioski do mechanizmu współpracy. W celu zapewnienia skutecznego rozpatrywania tych transakcji obejmujących wiele państw zainteresowane państwa członkowskie powinny skoordynować działania i uzgodnić, czy inwestycje zagraniczne podlegają obowiązkowi zgłoszenia i kiedy należy je zgłosić. Zainteresowane państwa członkowskie powinny również skoordynować działania w celu podjęcia ostatecznej decyzji. Jeżeli zainteresowane państwa członkowskie zamierzają udzielić zezwolenia na daną inwestycję zagraniczną na określonych warunkach, powinny zapewnić, aby warunki te były ze sobą zgodne i odpowiednio uwzględniały ryzyko transgraniczne. Przed wprowadzeniem zakazu dotyczącego danej inwestycji zagranicznej zainteresowane państwa członkowskie powinny rozważyć, czy dla zaradzenia prawdopodobnemu wpływowi na bezpieczeństwo lub porządek publiczny wystarczające nie okazałoby się warunkowe zezwolenie obejmujące skoordynowane środki i ich skoordynowane egzekwowanie. Komisja powinna mieć możliwość uczestniczenia w takiej koordynacji.

(35) W celu zapewnienia spójnego podejścia do monitorowania inwestycji w całej Unii istotne jest, aby normy i kryteria stosowane do oceny prawdopodobnego ryzyka dla bezpieczeństwa i porządku publicznego były normami i kryteriami określonymi na szczeblu Unii – w niniejszym rozporządzeniu. Powinny one obejmować wpływ na bezpieczeństwo, integralność i funkcjonowanie infrastruktury krytycznej, dostępność technologii krytycznych (w tym kluczowych technologii prorozwojowych) oraz ciągłość dostaw nakładów krytycznych na rzecz bezpieczeństwa lub porządku publicznego, których zakłócenie, awaria, utrata lub zniszczenie miałyby istotny wpływ na bezpieczeństwo i porządek publiczny w co najmniej jednym państwie członkowskim lub w Unii jako całości. Z tego względu państwa członkowskie i Komisja powinny również wziąć pod uwagę kontekst i okoliczności danej inwestycji zagranicznej. W szczególności powinny one uwzględnić, czy inwestor jest bezpośrednio lub pośrednio, na przykład poprzez istotny poziom finansowania, kontrolowany przez rząd państwa trzeciego lub czy uczestniczy w realizacji celów politycznych państw trzecich polegających na zwiększaniu ich zdolności wojskowych. W tym kontekście państwa członkowskie i Komisja powinny również w stosownych przypadkach rozważyć, dlaczego inwestor zagraniczny, jego beneficjent rzeczywisty, którakolwiek z jego jednostek zależnych lub osoba działająca w imieniu takiego inwestora zagranicznego lub pod jego kierunkiem podlega jakimkolwiek unijnym środkom ograniczającym na podstawie art. 215 TFUE.

(36) Jeżeli państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, stwierdzi, że inwestycja zagraniczna może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w Unii, wskazane jest zobowiązanie tego państwa członkowskiego do wdrożenia odpowiednich środków w celu ograniczenia ryzyka, o ile takie środki są dostępne, i państwo to uzna je za odpowiednie, z uwzględnieniem w jak największym stopniu uwag innych państw członkowskich oraz opinii wydanej przez Komisję, w stosownych przypadkach. Inwestycje zagraniczne powinny być zakazane jedynie w wyjątkowych sytuacjach i w przypadkach, gdy środki łagodzące lub środki dostępne na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego inne niż mechanizm monitorowania nie wystarczają, aby ograniczyć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny.

(37) W celu wsparcia wdrażania mechanizmu współpracy i wymiany dobrych praktyk między państwami członkowskimi należy utrzymać funkcjonowanie grupy ekspertów ds. monitorowania inwestycji zagranicznych ustanowionej na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/452.

(38) Państwa członkowskie powinny powiadomić Komisję o swoich mechanizmach monitorowania i wszelkich dokonywanych w nich zmianach. Powinny co roku przekazywać opinii publicznej informacje dotyczące stosowania swoich mechanizmów monitorowania, istotnych zmian legislacyjnych i działań organu monitorującego, w tym zagregowane dane dotyczące transakcji poddanych monitorowaniu, wyników procedur monitorowania, narodowości stron inwestycji zagranicznych oraz sektorów gospodarki, w których miały miejsce te transakcje.

(39) Aby zapewnić skuteczność mechanizmu koordynacji, w odpowiednich jednostkach administracyjnych należy właściwie umiejscowić punkty kontaktowe utworzone przez państwa członkowskie i Komisję. Punkty kontaktowe powinny dysponować wykwalifikowanym personelem i uprawnieniami niezbędnymi do pełnienia funkcji w ramach mechanizmu koordynacji oraz do zapewnienia właściwego przetwarzania informacji poufnych.

(40) Należy zachęcać państwa członkowskie i Komisję do współpracy z właściwymi organami państw trzecich o podobnych zapatrywaniach w kwestiach dotyczących monitorowania inwestycji zagranicznych, które mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Taka współpraca administracyjna powinna mieć na celu zwiększenie skuteczności ram monitorowania inwestycji zagranicznych przez państwa członkowskie oraz ram współpracy między państwami członkowskimi a Komisją, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Komisję należy informować o takich dwustronnych kontaktach w zakresie, w jakim dotyczą one kwestii systemowych związanych z monitorowaniem inwestycji. Komisja powinna także mieć możliwość śledzenia rozwoju sytuacji dotyczącej mechanizmów monitorowania w państwach trzecich.

(41) Państwa członkowskie i Komisja zapewniają poufność informacji dostarczanych lub uzyskiwanych w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, zgodnie z prawem krajowym i prawem Unii. W przypadku, gdy nieuprawnione ujawnienie informacji mogłoby spowodować szkody różnego stopnia dla interesów Unii Europejskiej lub interesów co najmniej jednego państwa członkowskiego, wytwórca informacji powinien je utajnić, zgodnie z prawem krajowym i prawem Unii. Odpowiadając na wnioski o udzielenie dostępu do dokumentów przetwarzanych w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie i Komisja koordynują działania i zapewniają co najmniej poziom ochrony interesów chronionych dostępny na podstawie art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001[5], mając na uwadze ochronę celu dochodzeń. Komisja powinna wdrożyć wszelkie środki konieczne do zapewnienia ochrony informacji poufnych, w szczególności zgodnie z decyzją Komisji (UE, Euratom) 2015/443[6] i decyzją Komisji (UE, Euratom)

[5] Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2001/1049/oj).

[6] Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 41, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2015/443/oj).

2015/444[7]. Podobnie państwa członkowskie i Komisja powinny wdrożyć wszelkie środki konieczne do zapewnienia zgodności z umową między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zebranymi w Radzie, w sprawie ochrony informacji niejawnych wymienianych w interesie Unii Europejskiej[8]. Obejmuje to w szczególności obowiązek nieobniżania ani nieznoszenia klauzuli tajności bez uprzedniej pisemnej zgody wytwórcy. Wszelkie szczególnie chronione informacje jawne lub informacje przekazywane na zasadzie poufności powinny być traktowane przez organy jako informacje szczególnie chronione.

(42) Wszelkie przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia powinno być zgodne z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych. Przetwarzanie danych osobowych przez punkty kontaktowe i inne podmioty w państwach członkowskich powinno się odbywać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679[9]. Przetwarzanie danych osobowych przez Komisję powinno odbywać się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725[10].

(43) Komisja powinna sporządzać sprawozdanie roczne z wdrażania niniejszego rozporządzenia i przekazywać je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W celu zwiększenia przejrzystości sprawozdanie należy podać do wiadomości publicznej. Sprawozdanie powinno opierać się między innymi na sprawozdaniach przedkładanych Komisji przez wszystkie państwa członkowskie na zasadzie poufności, z należytym uwzględnieniem potrzeby zapewnienia ochrony poufności określonych informacji, w szczególności w przypadkach, gdy publikacja danych mogłaby wpłynąć na bezpieczeństwo lub porządek publiczny Unii lub zagrozić tajemnicy handlowej.

(44) Komisja powinna dokonać oceny funkcjonowania i skuteczności niniejszego rozporządzenia po upływie pięciu lat od daty rozpoczęcia jego stosowania, a następnie przeprowadzać taką ocenę co pięć lat, oraz przedstawiać sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W sprawozdaniu należy ocenić, czy niniejsze rozporządzenie powinno zostać zmienione. Jeżeli w sprawozdaniu zaproponuje się zmianę niniejszego rozporządzenia, może mu towarzyszyć wniosek ustawodawczy.

(45) Wdrażanie niniejszego rozporządzenia przez Unię i państwa członkowskie powinno być zgodne z odpowiednimi wymogami dotyczącymi wprowadzania środków ograniczających ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego określonymi w porozumieniach WTO, w tym w szczególności art. XIV lit. a) i art. XIV bis Układu

---

7 Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2015/444/oj).

8 Umowa między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, zebranymi w Radzie, w sprawie ochrony informacji niejawnych wymienianych w interesie Unii Europejskiej (Dz.U. C 202 z 8.7.2011, s. 13).

9 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1). http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj). https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

10 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE, Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

ogólnego w sprawie handlu usługami[11] (GATS). Powinno ono także być zgodne z Traktatami Unii oraz spójne ze zobowiązaniami podjętymi na podstawie innych umów handlowo-inwestycyjnych, których stronami są Unia lub państwa członkowskie, oraz uzgodnień handlowych i inwestycyjnych, do których przystąpiły Unia lub państwa członkowskie.

(46) Jeżeli inwestycja zagraniczna stanowi koncentrację objętą zakresem stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004[12], stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno pozostawać bez uszczerbku dla stosowania art. 21 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 139/2004. Niniejsze rozporządzenie oraz art. 21 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 powinny być stosowane w sposób spójny. W stopniu, w jakim odpowiednie zakresy stosowania tych dwóch rozporządzeń pokrywają się, podstawy monitorowania określone w art. 12 niniejszego rozporządzenia i pojęcie uzasadnionych interesów w rozumieniu art. 21 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 139/2004 należy interpretować w sposób spójny oraz bez uszczerbku dla oceny zgodności środków krajowych mających na celu ochronę tych interesów z zasadami ogólnymi i innymi przepisami prawa Unii.

(47) Niniejsze rozporządzenie nie powinno mieć wpływu na unijne przepisy dotyczące oceny ostrożnościowej przypadków nabycia znacznych pakietów akcji w sektorze finansowym, określone w dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE[13], 2013/36/UE[14] i 2014/65/UE[15], która to ocena stanowi odrębną procedurę przeprowadzaną w konkretnym celu.

(48) Stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno być spójne z innymi procedurami zgłaszania i udzielania zezwoleń określonymi w sektorowym prawie Unii i pozostawać bez uszczerbku dla tych procedur. Komisja powinna mieć możliwość wykorzystywania informacji zgłoszonych przez państwa członkowskie do mechanizmu współpracy w celu sprawowania swojej funkcji polegającej na nadzorowaniu stosowania prawa Unii, zgodnie z art. 17 TUE.

(49) W celu uwzględnienia zmian odnoszących się do projektów lub programów leżących w interesie Unii oraz dostosowania wykazu technologii, aktywów, zakładów, urządzeń, sieci, systemów, usług i rodzajów działalności gospodarczej o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmian w załącznikach do niniejszego

---

11 Decyzja Rady z dnia 22 grudnia 1994 r. dotycząca zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1).

12 Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2004/139/oj).

13 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj).

14 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE i 2006/49/WE (Dz.U. 176 z 27.6.2013, s. 338, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2013/36/oj).

15 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2014/65/oj).

rozporządzenia. Wykaz projektów i programów leżących w interesie Unii zawarty w załączniku I powinien obejmować projekty lub programy ustanowione na podstawie prawa Unii, które przewidują rozwój, utrzymanie lub nabycie infrastruktury krytycznej, technologii krytycznych lub nakładów krytycznych niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Wykaz technologii, aktywów, zakładów, urządzeń, sieci, systemów, usług i rodzajów działalności gospodarczej o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym, zawarty w załączniku II, powinien uwzględniać obszary, w których inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w więcej niż jednym państwie członkowskim lub w Unii jako całości za pośrednictwem docelowego przedsiębiorstwa unijnego, które nie uczestniczy w projekcie ani programie leżącym w interesie Unii ani nie otrzymuje z nich środków finansowych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa[16]. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(50) Mając na uwadze zapewnienie jednolitych warunków wdrażania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do formy, którą należy stosować celem zagwarantowania minimalnego poziomu informacji dotyczących inwestycji zagranicznych, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[17].

(51) Należy uchylić rozporządzenie (UE) 2019/452. Aby zapewnić państwom członkowskim i podmiotom wystarczającą ilość czasu na przygotowanie się do wdrażania niniejszego rozporządzenia, powinno ono mieć zastosowanie od dnia [proszę wstawić datę: 15 miesięcy od wejścia w życie]. W okresie przejściowym trwającym od wejścia w życie do rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia zastosowanie powinno nadal mieć rozporządzenie (UE) 2019/452,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ 1
PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

16 Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

17 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia unijne ramy przewidujące monitorowanie przez państwa członkowskie inwestycji zagranicznych na ich terytorium, ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

2. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się mechanizm współpracy umożliwiający państwom członkowskim i Komisji wymianę informacji na temat inwestycji zagranicznych, ocenę ich potencjalnego wpływu na bezpieczeństwo lub porządek publiczny oraz wyrażenie potencjalnych obaw, w odpowiedzi na których państwo członkowskie monitorujące daną inwestycję zagraniczną podejmuje działania.

3. Państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w mocy przepisy krajowe w obszarach, które nie podlegają koordynacji na podstawie niniejszego rozporządzenia.

4. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla wyłącznej odpowiedzialności każdego państwa członkowskiego za utrzymanie swojego bezpieczeństwa narodowego zgodnie z art. 4 ust. 2 TUE, jak również dla prawa każdego państwa członkowskiego do ochrony swoich podstawowych interesów bezpieczeństwa zgodnie z art. 346 TFUE.

5. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich wynikających z Traktatów, w szczególności art. 49 i 63 TFUE. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie środki wdrażane w ramach niniejszego rozporządzenia były zgodne z tymi zobowiązaniami. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla uprawnień Komisji na podstawie art. 258 TFUE do zapewnienia zgodności z prawem Unii.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „inwestycja zagraniczna” oznacza bezpośrednią inwestycję zagraniczną lub inwestycję w Unii podlegającą kontroli zagranicznej, która umożliwia skuteczny udział w zarządzaniu docelowym przedsiębiorstwem unijnym lub w kontroli nad nim;

2) „bezpośrednia inwestycja zagraniczna” oznacza wszelkiego rodzaju inwestycje inwestora zagranicznego dokonane w celu ustanowienia lub utrzymania trwałych i bezpośrednich powiązań między tym inwestorem zagranicznym a istniejącym lub mającym powstać docelowym przedsiębiorstwem unijnym, któremu inwestor zagraniczny udostępnia kapitał w celu prowadzenia działalności gospodarczej w danym państwie członkowskim;

3) „inwestycja w Unii podlegająca kontroli zagranicznej” oznacza wszelkiego rodzaju inwestycje realizowane przez inwestora zagranicznego za pośrednictwem jego jednostki zależnej w Unii, ukierunkowane na ustanowienie lub utrzymanie trwałych i bezpośrednich powiązań między tym inwestorem zagranicznym a docelowym przedsiębiorstwem unijnym, które istnieje lub ma powstać i któremu inwestor zagraniczny udostępnia kapitał w celu prowadzenia działalności gospodarczej w danym państwie członkowskim;

4) „wniosek o udzielenie zezwolenia” oznacza złożenie, w ramach mechanizmu monitorowania ustanowionego na podstawie art. 3, wniosku o zezwolenie na inwestycję zagraniczną podlegającą wymogowi uzyskania zezwolenia;

5) „inwestycja podlegająca zgłoszeniu” oznacza inwestycję zagraniczną spełniającą co najmniej jeden z warunków określonych w art. 5;

6) „inwestor zagraniczny” oznacza:

a) osobę fizyczną z państwa trzeciego; lub

b) przedsiębiorstwo lub podmiot ustanowione lub w inny sposób utworzone na podstawie prawa państwa trzeciego;

7) „jednostka zależna inwestora zagranicznego w Unii” oznacza prowadzące działalność gospodarczą przedsiębiorstwo ustanowione na podstawie prawa danego państwa członkowskiego, spełniające warunki określone w art. 22 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r.[18] oraz kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez inwestora zagranicznego;

8) „docelowe przedsiębiorstwo unijne” oznacza przedsiębiorstwo ustanowione na podstawie prawa danego państwa członkowskiego;

9) „docelowe przedsiębiorstwo unijne, które prowadzi działalność gospodarczą w jednym z obszarów wymienionych w załączniku II” oznacza docelowe przedsiębiorstwo unijne, które prowadzi lub zamierza prowadzić działalność w zakresie technologii, aktywów, zakładów, urządzeń, sieci, systemów, usług i działalność gospodarczą o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym, zgodnie z wykazem w załączniku II, w tym w formie posiadania tych elementów, ich stosowania, produkcji lub dostarczania;

10) „wnioskodawca ubiegający się o zezwolenie” oznacza stronę lub strony transakcji w ramach inwestycji zagranicznej, które składają do odpowiedniego organu monitorującego wniosek o zezwolenie;

11) „państwo trzecie” oznacza jurysdykcję spoza Unii;

12) „monitorowanie” oznacza procedurę, która umożliwia państwu członkowskiemu ocenę lub badanie inwestycji zagranicznych, udzielanie zezwolenia na inwestycje zagraniczne, udzielanie zezwolenia na inwestycje zagraniczne z zastrzeżeniem środków łagodzących, zakazywanie inwestycji zagranicznych lub ich wycofywanie ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego;

13) „mechanizm monitorowania” oznacza instrument ogólnego zastosowania, taki jak ustawa lub rozporządzenie, wraz z towarzyszącymi wymogami administracyjnymi, przepisami wykonawczymi lub wytycznymi, określający warunki i procedury monitorowania inwestycji zagranicznych ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego;

14) „decyzja dotycząca monitorowania” oznacza środek przyjęty przez organ monitorujący w ramach stosowania mechanizmu monitorowania, prowadzący do udzielenia zezwolenia na inwestycję zagraniczną, zezwolenia na nią z zastrzeżeniem środków łagodzących, zakazania inwestycji zagranicznej lub jej wycofania;

---

[18] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (*Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19, ELI:* https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

15) „organ monitorujący” lub „organy monitorujące” oznaczają organ lub organy wyznaczone przez państwo członkowskie do monitorowania inwestycji zagranicznych;

16) „ukończenie” oznacza moment, w którym został spełniony ostatni warunek zawieszający w odniesieniu do decyzji inwestycyjnej podjętej przez strony transakcji w ramach inwestycji zagranicznej;

17) „mechanizm współpracy” oznacza współpracę między państwami członkowskimi a Komisją w zakresie inwestycji zagranicznych, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

18) „projekty lub programy leżące w interesie Unii” oznaczają projekty lub programy ustanowione na podstawie prawa Unii, które przewidują rozwój, utrzymanie lub nabycie infrastruktury krytycznej, technologii krytycznych lub nakładów krytycznych niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa lub porządku publicznego i wymienionych w załączniku I;

19) „zgłaszające państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które zgodnie z art. 5 zgłosiło do mechanizmu współpracy inwestycję podlegającą zgłoszeniu;

20) „transakcja obejmująca wiele państw” oznacza inwestycję zagraniczną podlegającą mechanizmom monitorowania w kilku państwach członkowskich;

21) „zgłoszenie dotyczące wielu krajów” oznacza podlegającą zgłoszeniu inwestycję, którą kilka państw członkowskich ma obowiązek zgłosić do mechanizmu współpracy;

22) „środek łagodzący” oznacza każdy warunek mający na celu zaradzenie prawdopodobnemu negatywnemu wpływowi inwestycji zagranicznej na bezpieczeństwo lub porządek publiczny;

23) „punkt kontaktowy” oznacza osobę lub podmiot wyznaczone przez państwo członkowskie do zgłaszania do mechanizmu współpracy inwestycji podlegających zgłoszeniu oraz do otrzymywania i przesyłania do mechanizmu współpracy, w imieniu organu monitorującego, wszelkich komunikatów związanych z inwestycjami zagranicznymi objętymi niniejszym rozporządzeniem.

ROZDZIAŁ 2
KRAJOWE MECHANIZMY MONITOROWANIA

Artykuł 3

Ustanowienie mechanizmów monitorowania

1. Państwa członkowskie ustanawiają mechanizmy monitorowania zgodne z niniejszym rozporządzeniem.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby mechanizmy monitorowania, o których mowa w ust. 1, miały zastosowanie co najmniej do inwestycji podlegających wymogowi uzyskania zezwolenia, zgodnie z art. 4 ust. 4.

3. Do dnia [data: 15 miesięcy od wejścia w życie] każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o środkach przyjętych na podstawie ust. 1. Następnie państwa członkowskie powiadamiają Komisję o każdej zmianie dokonanej w mechanizmie monitorowania w terminie 30 dni od przyjęcia tej zmiany.

4. Komisja udostępnia publicznie wykaz mechanizmów monitorowania państw członkowskich nie później niż po upływie trzech miesięcy od otrzymania wszystkich powiadomień, o których mowa w ust. 3, lub do dnia [data: 21 miesięcy od wejścia w życie], w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Komisja aktualizuje ten wykaz.

Artykuł 4

Wymogi minimalne

1. Zasady i procedury dotyczące mechanizmów monitorowania oraz środki wdrażane na podstawie takich zasad i procedur muszą być zgodne z prawem Unii, przejrzyste i nie mogą wprowadzać różnic w traktowaniu poszczególnych państw trzecich lub państw członkowskich, w których ma siedzibę jednostka zależna inwestora zagranicznego w Unii.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich mechanizmy monitorowania spełniały następujące wymogi:

   a) organowi monitorującemu zapewnia się odpowiednie procedury na potrzeby ustalenia, czy posiada on jurysdykcję w odniesieniu do inwestycji zagranicznej zgłoszonej w celu uzyskania zezwolenia, oraz przeprowadzenia wstępnego przeglądu, a następnie, w razie potrzeby, szczegółowego dochodzenia w celu ustalenia, czy ta inwestycja zagraniczna może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Celem szczegółowego dochodzenia jest w szczególności ustalenie, czy decyzja dotycząca monitorowania, o której mowa w art. 14 ust. 1, jest właściwa, oraz określenie jej treści;

   b) organ monitorujący monitoruje i zapewnia zgodność z mechanizmem monitorowania oraz decyzjami dotyczącymi monitorowania. W szczególności wprowadza on odpowiednie procedury w celu rozpoznania zjawiska obchodzenia mechanizmu monitorowania i decyzji dotyczących monitorowania oraz zapobiegania temu zjawisku;

   c) organ monitorujący jest uprawniony do rozpoczęcia monitorowania inwestycji zagranicznych z własnej inicjatywy przez co najmniej 15 miesięcy po zrealizowaniu inwestycji zagranicznej, która nie podlega wymogowi uzyskania zezwolenia, jeżeli istnieją podstawy, aby organ monitorujący uznał, że dana inwestycja zagraniczna może mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny;

   d) informacje poufne, w tym szczególnie chronione informacje handlowe, udostępnione państwu członkowskiemu prowadzącemu monitorowanie, są chronione;

   e) inwestorzy zagraniczni, jednostki zależne inwestorów zagranicznych w Unii, za pośrednictwem których realizowane są inwestycje zagraniczne, oraz przedsiębiorstwa, których dotyczy decyzja dotycząca monitorowania, mają możliwość odwołania się do sądu od tej decyzji;

   f) sprawozdanie roczne jest podawane do wiadomości publicznej i zawiera informacje na temat istotnych zmian legislacyjnych w państwie członkowskim oraz zagregowane i zanonimizowane dane dotyczące monitorowanych inwestycji, w tym wyniki decyzji dotyczących monitorowania, obywatelstwa lub państwa siedziby, w zależności od przypadku, stron inwestycji zgłoszonych

organowi monitorującemu oraz sektorów gospodarki, w których miały miejsce przedmiotowe transakcje;

g) inwestycje zagraniczne podlegające wymogowi uzyskania zezwolenia, o którym mowa w ust. 4, są zgłaszane przez wnioskodawcę ubiegającego się o zezwolenie od organu monitorującego i poddawane są monitorowaniu przed zakończeniem danej inwestycji zagranicznej;

h) organ monitorujący jest uprawniony do zastosowania środków łagodzących, zakazania lub wycofania inwestycji zagranicznych podlegających wymogowi uzyskania zezwolenia z ust. 4, które nie zostały zgłoszone lub które zgłoszono po ich zrealizowaniu, oraz, w stosownych przypadkach, do skutecznego zaradzenia skutkom nieprzestrzegania środków łagodzących;

i) przewiduje się odpowiednie procedury zgłaszania inwestycji podlegających zgłoszeniu do mechanizmu współpracy zgodnie z art. 5.

3. Przed podjęciem decyzji o zezwoleniu na inwestycję zagraniczną podlegającą środkom łagodzącym lub o zakazie inwestycji zagranicznej państwa członkowskie informują wnioskodawcę ubiegającego się o zezwolenie i podają powody, dla których zamierzają podjąć decyzję, z zastrzeżeniem ochrony informacji, których ujawnienie byłoby sprzeczne z interesami UE lub co najmniej jednego państwa członkowskiego w zakresie bezpieczeństwa lub porządku publicznego oraz bez uszczerbku dla prawa Unii i prawa krajowego dotyczącego ochrony informacji poufnych. Państwa członkowskie umożliwiają inwestorowi zagranicznemu przedstawienie opinii przed podjęciem takiej decyzji.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w ramach ich mechanizmów monitorowania nałożony był wymóg uzyskania zezwolenia na inwestycje zagraniczne, w przypadku gdy docelowe przedsiębiorstwo unijne, mające siedzibę na ich terytorium:

a) jest częścią jednego z projektów lub programów leżących w interesie Unii wymienionych w załączniku I lub uczestniczy w takich projektach lub programach, w tym jako odbiorca środków finansowych w rozumieniu art. 2 pkt 53 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046[19], lub

b) prowadzi działalność gospodarczą w jednym z obszarów wymienionych w załączniku II.

[19] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2018/1046/oj).

ROZDZIAŁ 3
UNIJNY MECHANIZM WSPÓŁPRACY W ZAKRESIE INWESTYCJI ZAGRANICZNYCH, KTÓRE MOGĄ MIEĆ NEGATYWNY WPŁYW NA BEZPIECZEŃSTWO LUB PORZĄDEK PUBLICZNY

Artykuł 5

Zgłaszanie inwestycji zagranicznych

1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie za pośrednictwem mechanizmu współpracy o wszelkich inwestycjach zagranicznych w docelowe przedsiębiorstwo unijne, mające siedzibę na ich terytorium, które to inwestycje:

   a) spełniają warunki określone w art. 4 ust. 4 lit. a); lub

   b) spełniają warunki określone w art. 4 ust. 4 lit. b) oraz którykolwiek z poniższych warunków:

      (i) dany inwestor zagraniczny lub jego jednostka zależna w Unii są bezpośrednio lub pośrednio kontrolowani przez rząd, w tym organy państwowe, władze regionalne lub lokalne lub siły zbrojne państwa trzeciego, również poprzez strukturę własnościową, istotny poziom finansowania, szczególne prawa, czy też dyrektorów lub kierowników mianowanych przez państwo;

      (ii) inwestor zagraniczny, osoba fizyczna lub podmiot kontrolujący inwestora zagranicznego, beneficjent rzeczywisty inwestora zagranicznego, którakolwiek z jednostek zależnych inwestora zagranicznego lub jakakolwiek inna strona należąca do takiego inwestora zagranicznego lub przez niego kontrolowana, bądź działająca w imieniu lub pod kierunkiem takiego inwestora zagranicznego, podlega unijnym środkom ograniczającym na podstawie art. 215 TFUE lub

      (iii) inwestor zagraniczny lub którakolwiek z jego jednostek zależnych byli zaangażowani w inwestycję zagraniczną uprzednio monitorowaną przez państwo członkowskie i nie uzyskali zezwolenia lub uzyskali zezwolenie jedynie na określonych warunkach; aby to ustalić, zgłaszające państwo członkowskie opiera się na dostępnych mu informacjach, w tym na informacjach zawartych w bezpiecznej bazie danych utworzonej na podstawie art. 7 ust. 10 oraz informacjach przekazanych w tej sprawie przez inwestora zagranicznego.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich inwestycjach zagranicznych w docelowe przedsiębiorstwo unijne, mające siedzibę na ich terytorium, jeżeli wszczynają szczegółowe dochodzenie w ramach swoich procedur monitorowania. Ponadto państwa członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich inwestycjach zagranicznych w docelowe przedsiębiorstwo unijne, mające siedzibę na ich terytorium, w wyjątkowych przypadkach, jeżeli zamierzają nałożyć środek łagodzący lub zakazać transakcji bez przeprowadzania szczegółowego dochodzenia.

3. Państwa członkowskie mogą zgłaszać wszelkie inwestycje zagraniczne, które nie spełniają warunków określonych w ust. 1 i 2, jeżeli państwo członkowskie, w którym ma siedzibę docelowe przedsiębiorstwo unijne, uzna, że dana inwestycja zagraniczna może być przedmiotem zainteresowania pozostałych państw członkowskich i Komisji z punktu widzenia bezpieczeństwa lub porządku publicznego, w tym w przypadku gdy docelowe przedsiębiorstwo unijne prowadzi znaczącą działalność w innych państwach członkowskich, lub należy do grupy przedsiębiorstw obejmującej kilka przedsiębiorstw w różnych państwach członkowskich, które prowadzą działalność gospodarczą w jednym z obszarów wymienionych w załączniku II.

Jeżeli państwo członkowskie zamierza zgłosić inwestycję zagraniczną na swoim terytorium, która stanowi część transakcji obejmującej wiele państw zgodnie z art. 6 ust. 2, państwo to koordynuje działania z pozostałymi państwami członkowskimi, które otrzymały wniosek o udzielenie zezwolenia. Odpowiednie państwa członkowskie zgłaszają transakcję obejmującą wiele państw i starają się tego samego dnia przesyłać zgłoszenia do mechanizmu współpracy.

Artykuł 6

Treść i procedury zgłaszania inwestycji zagranicznych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zgłoszenie na podstawie art. 5 zawierało informacje, o których mowa w art. 10 ust. 1, i było przesyłane Komisji oraz innym państwom członkowskim za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4:

   a) w terminie 15 dni kalendarzowych od otrzymania odpowiedniego wniosku o udzielenie zezwolenia na inwestycje zagraniczne spełniające którykolwiek z warunków określonych w art. 5 ust. 1 lub 3;

   b) w terminie 60 dni kalendarzowych od otrzymania wniosku o udzielenie zezwolenia na inwestycje zagraniczne spełniające warunki określone w art. 5 ust. 2.

2. Do transakcji obejmujących wiele państw stosuje się następujące procedury:

   a) wnioskodawcy ubiegający się o zezwolenie składają wnioski o udzielenie zezwolenia tego samego dnia we wszystkich odpowiednich państwach członkowskich, a w każdym takim wniosku odnoszą się do pozostałych wniosków;

   b) jeżeli państwo członkowskie otrzyma wniosek o udzielenie zezwolenia, który spełnia warunki określone w lit. a), państwo to koordynuje działania z pozostałymi zainteresowanymi państwami członkowskimi, między innymi w celu ustalenia, czy zastosowanie ma lit. c) lub d) niniejszego ustępu; Komisja może uczestniczyć w takiej koordynacji na wniosek co najmniej jednego państwa członkowskiego;

   c) jeżeli wniosek o udzielenie zezwolenia dotyczy inwestycji zagranicznej spełniającej którykolwiek z warunków określonych w art. 5 ust. 1, odpowiednie państwa członkowskie przesyłają zgłoszenia do mechanizmu współpracy tego samego dnia i w terminie określonym w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu;

d) jeżeli wnioski o udzielenie zezwolenia dotyczą inwestycji zagranicznej spełniającej warunki określone w art. 5 ust. 2, odpowiednie państwa członkowskie starają się przesyłać zgłoszenia do mechanizmu współpracy tego samego dnia.

Artykuł 7

Uwagi państw członkowskich i opinie Komisji dotyczące zgłoszonych inwestycji zagranicznych

1. Każde państwo członkowskie może przedstawić zgłaszającemu państwu członkowskiemu należycie uzasadnione uwagi za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4. Państwo członkowskie może przedstawić takie uwagi, jeżeli:

   a) uważa, że dana inwestycja zagraniczna może negatywnie wpłynąć na jego bezpieczeństwo lub porządek publiczny lub

   b) posiada informacje istotne z punktu widzenia monitorowania tej inwestycji zagranicznej.

   Państwo członkowskie, które przedstawiło uwagi, jednocześnie przesyła swoje uwagi Komisji i informuje o przekazaniu uwag wszystkie pozostałe państwa członkowskie, dokonując tego za pośrednictwem mechanizmu współpracy.

2. Komisja może przedstawić należycie uzasadnioną opinię skierowaną do zgłaszającego państwa członkowskiego za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4. Komisja może wydać taką opinię, jeżeli:

   a) uważa, że taka inwestycja zagraniczna może negatywnie wpłynąć na bezpieczeństwo lub porządek publiczny więcej niż jednego państwa członkowskiego;

   b) uważa, że taka inwestycja zagraniczna może mieć negatywny wpływ na projekty lub programy leżące w interesie Unii ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego

lub

   c) posiada istotne informacje związane z przedmiotową inwestycją zagraniczną.

   Komisja może wydać opinię niezależnie od tego, czy państwa członkowskie przedstawiły uwagi.

3. Komisja może wydać należycie uzasadnioną opinię skierowaną do wszystkich państw członkowskich, jeżeli uzna, że szereg inwestycji zagranicznych lub innych podobnych inwestycji, mógłby – gdyby miały one zostać dokonane łącznie, oraz mając na względzie ich cechy – mieć wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny Unii. Po wydaniu opinii przez Komisję może ona, w stosownych przypadkach, omówić z państwami członkowskimi sposoby przeciwdziałania określonym zagrożeniom.

4. Komisja:

   a) wysyła opinie spełniające warunki określone w ust. 2 lit. a) i c) do wszystkich państw członkowskich, które przedstawiły uwagi, i powiadamia pozostałe

państwa członkowskie o wydaniu opinii za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4;

b) wysyła opinie spełniające warunki określone w ust. 2 lit. b) oraz opinie spełniające warunki określone w ust. 3 do wszystkich państw członkowskich za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4.

5. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, otrzyma uwagę od innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1 lub opinię Komisji zgodnie z ust. 2 lub 3, uwzględnia tę uwagę lub opinię w jak największym stopniu.

6. Po otrzymaniu uwagi zgodnie z ust. 1 państwo członkowskie organizuje spotkanie z państwami członkowskimi, które przedstawiły uwagi, w celu omówienia najlepszego sposobu przeciwdziałania określonym zagrożeniom. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, nie zgadza się ze stwierdzonym ryzykiem lub, w stosownych przypadkach, z proponowanym środkiem wraz z uwagą, państwa członkowskie dążą do określenia rozwiązań alternatywnych. Jeżeli uwaga dotyczy transakcji obejmującej wiele państw, wzywa się pozostałe państwa członkowskie, które zgłosiły inwestycję zagraniczną, do omówienia, czy zamierzone wyniki są ze sobą zgodne oraz, w stosownych przypadkach, czy zamierzone warunki mogą stanowić właściwą odpowiedź na określone ryzyko transgraniczne. Na wszelkie tego typu posiedzenia zaprasza się Komisję.

7. Po otrzymaniu opinii zgodnie z ust. 2 lub 3 stosuje się odpowiednio procedurę określoną w ust. 6.

8. Po otrzymaniu opinii zgodnie z ust. 2 lub 3, państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana:

a) powiadamia o swojej decyzji dotyczącej monitorowania odpowiednie państwa członkowskie i Komisję za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, nie później niż 3 dni kalendarzowe po przesłaniu tej decyzji odpowiednim stronom inwestycji zagranicznej;

b) przedstawia odpowiednim państwom członkowskim i Komisji pisemne wyjaśnienie za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, nie później niż 7 dni kalendarzowych po zgłoszeniu decyzji dotyczącej monitorowania zgodnie z lit. a) w sprawie:

(i) zakresu, w jakim w jak największym stopniu uwzględniło ono uwagi państw członkowskich lub opinię Komisji; lub

(ii) powodu, dla którego nie zgadza się ono z uwagami państw członkowskich lub opinią Komisji.

9. Jeżeli państwa członkowskie lub Komisja wskażą, że w decyzji dotyczącej monitorowania, o której mowa w ust. 8 lit. a) niniejszego artykułu, nie uwzględniono w jak największym stopniu ich uwag przedstawionych zgodnie z ust. 1 lub opinii wydanej zgodnie z ust. 2 lub 3, państwo członkowskie, w którym planuje się lub ukończono daną inwestycję, organizuje posiedzenie w celu wyjaśnienia napotkanych przeszkód lub przyczyn braku zgody i dąży do znalezienia rozwiązań, jeżeli w przyszłości wystąpi podobna sytuacja. Jeżeli decyzja dotycząca monitorowania odnosi się do zgłoszenia dotyczącego wielu krajów, zaprasza się również pozostałe

państwa członkowskie, które zgłosiły inwestycję zagraniczną do mechanizmu współpracy. Na wszystkie posiedzenia zorganizowane zgodnie z niniejszym ustępem zaprasza się Komisję.

10. Komisja tworzy bezpieczną bazę danych udostępnioną wszystkim państwom członkowskim, zawierającą informacje na temat inwestycji zagranicznych ocenionych w ramach mechanizmu współpracy oraz wyniki ocen w ramach krajowych mechanizmów monitorowania, w tym informacje na temat odpowiednich decyzji dotyczących monitorowania. Komisja wprowadza do tej bazy danych informacje, którymi dysponuje od 12 października 2020 r. Do dnia [data rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] r. państwa członkowskie wprowadzają do tej bazy danych informacje, którymi dysponują, na temat wyniku odpowiedniej procedury w ramach własnych mechanizmów monitorowania. Mogą również przedstawiać dodatkowe wyjaśnienia.

11. Przy wydawaniu uwagi lub opinii na podstawie niniejszego artykułu państwa członkowskie i Komisja, w zależności od przypadku, rozważają, czy takie uwagi lub opinie powinny być informacjami niejawnymi i jaki poziom klauzuli tajności powinien mieć do nich zastosowanie, zgodnie z prawem Unii i odpowiednimi przepisami krajowymi dotyczącymi informacji niejawnych.

Artykuł 8

Terminy i procedury przekazywania uwag i opinii w sprawie zgłoszonych inwestycji zagranicznych

1. Przed przedstawieniem przez państwo członkowskie uwag lub przed wydaniem opinii przez Komisję zgodnie z art. 7 stosuje się następującą procedurę:

   a) państwa członkowskie informują zgłaszające państwo członkowskie za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, że zastrzegają sobie prawo do zgłaszania uwag nie później niż 15 dni kalendarzowych od otrzymania zgłoszenia zgodnie z art. 5;

   b) Komisja informuje zgłaszające państwo członkowskie za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, że zastrzega sobie prawo do wydania opinii nie później niż 20 dni kalendarzowych od otrzymania zgłoszenia zgodnie z art. 5.

2. Zastrzegając sobie prawo do przedstawienia uwag lub opinii, państwa członkowskie i Komisja mogą zwrócić się do zgłaszającego państwa członkowskiego o dodatkowe informacje. Każdy wniosek o udzielenie dodatkowych informacji jest należycie uzasadniony, ogranicza się do informacji niezbędnych do przedstawienia przez państwa członkowskie uwag lub do wydania przez Komisję opinii, jest proporcjonalny do celów wniosku i nie obciąża nadmiernie zgłaszającego państwa członkowskiego. Jeżeli państwo członkowskie zwraca się do zgłaszającego państwa członkowskiego z wnioskiem o dodatkowe informacje, przesyła jednocześnie ten wniosek Komisji.

3. Następujące terminy mają zastosowanie do wydawania uwag przez państwa członkowskie i opinii przez Komisję, o których to uwagach i opiniach mowa w art. 7:

   a) jeżeli państwo członkowskie zastrzega sobie prawo do przedstawienia uwag w sprawie zgłoszonej inwestycji zagranicznej bez zwracania się do

zgłaszającego państwa członkowskiego o dodatkowe informacje, odpowiednie uwagi kieruje się do zgłaszającego państwa członkowskiego za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, nie później niż 35 dni kalendarzowych po otrzymaniu kompletnego zgłoszenia inwestycji zagranicznej;

b) jeżeli Komisja zastrzega sobie prawo do przedstawienia opinii w sprawie zgłoszonej inwestycji zagranicznej bez zwracania się do zgłaszającego państwa członkowskiego o dodatkowe informacje, odpowiednią opinię kieruje się do zgłaszającego państwa członkowskiego za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, nie później niż 45 dni kalendarzowych po otrzymaniu kompletnego zgłoszenia inwestycji zagranicznej;

c) jeżeli państwo członkowskie zastrzega sobie prawo do przedstawienia uwag w sprawie zgłoszonej inwestycji zagranicznej i zwraca się do zgłaszającego państwa członkowskiego o dodatkowe informacje, odpowiednie uwagi kieruje się do zgłaszającego państwa członkowskiego za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, nie później niż 20 dni kalendarzowych po otrzymaniu dodatkowych informacji;

d) jeżeli Komisja zastrzega sobie prawo do przedstawienia opinii i zwraca się do zgłaszającego państwa członkowskiego o dodatkowe informacje, odpowiednią opinię wydaję się na rzecz zgłaszającego państwa członkowskiego za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, nie później niż 30 dni kalendarzowych po otrzymaniu kompletnych dodatkowych informacji.

Zgłaszające państwo członkowskie podejmuje decyzję dotyczącą monitorowania dopiero po upływie terminów, o których mowa w lit. a)–d).

4. Zgłaszające państwo członkowskie powiadamia Komisję i pozostałe państwa członkowskie za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, o wszelkich istotnych nowych informacjach lub okolicznościach istotnych dla oceny inwestycji zagranicznej już zgłoszonej zgodnie z art. 5. Jeżeli informacje te zostaną udostępnione przed upływem terminów określonych w ust. 3, zgłaszające państwo członkowskie, Komisja i pozostałe państwa członkowskie dążą do uzgodnienia wzajemnie akceptowalnego przedłużenia terminu. Jeżeli upłynęły terminy oceny wstępnego powiadomienia określone w ust. 3, wznawia się je zgodnie z terminami określonymi w ust. 3 lit. c) i d).

5. Zgłaszające państwo członkowskie bez zbędnej zwłoki przekazuje kompletne dodatkowe informacje, o które zwróciła się Komisja lub inne państwa członkowskie zgodnie z ust. 2, za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4. Jeżeli zgłaszające państwo członkowskie przekazuje państwu członkowskiemu dodatkowe informacje, takie dodatkowe informacje przesyłane są jednocześnie Komisji.

6. Jeżeli zgłaszające państwo członkowskie otrzyma kilka wniosków o dodatkowe informacje na temat tej samej inwestycji podlegającej zgłoszeniu, przekazuje jednocześnie wszystkie dodatkowe informacje, o które wystąpiono.

7. Jeżeli kilka zgłaszających państw członkowskich otrzyma wnioski o udzielenie dodatkowych informacji na temat danego zgłoszenia dotyczącego wielu krajów, terminy określone w ust. 3 rozpoczynają bieg w dniu otrzymania ostatnich

kompletnych dodatkowych informacji. Komisja powiadamia odpowiednie państwa członkowskie o tej dacie oraz terminie.

8. Jeżeli ze względu na wyjątkowe okoliczności zgłaszające państwo członkowskie uzna, że jego bezpieczeństwo lub porządek publiczny wymagają wydania decyzji dotyczącej monitorowania przed upływem terminów, o których mowa w ust. 3, powiadamia ono pozostałe państwa członkowskie i Komisję o swoim zamiarze i należycie uzasadnia potrzebę podjęcia natychmiastowych działań. Pozostałe państwa członkowskie i Komisja bezzwłocznie przedstawiają uwagi lub wydają opinię. Procedura ta nie może służyć wyłącznie interesom handlowym wnioskodawcy ubiegającego się o zezwolenie.

9. Wszystkie terminy określone w niniejszym artykule zostają zawieszone między 25 grudnia a 1 stycznia i wznowione 2 stycznia.

Artykuł 9

Procedura z własnej inicjatywy

1. Państwo członkowskie, które uważa, że realizowana na terytorium innego państwa członkowskiego inwestycja zagraniczna niezgłoszona w ramach mechanizmu współpracy może wywrzeć negatywny wpływ na jego bezpieczeństwo lub porządek publiczny, może wszcząć w odniesieniu do tej inwestycji zagranicznej procedurę z własnej inicjatywy. Przed wszczęciem procedury państwo członkowskie upewnia się, czy państwo członkowskie, w którym planuje się przeprowadzenie inwestycji lub w którym inwestycja została zrealizowana, nie zamierza zgłosić tej inwestycji zagranicznej w ramach mechanizmu współpracy.

2. Państwom członkowskim przyznaje się prawo do wszczęcia procedury, o której mowa w ust. 1, w terminie co najmniej 15 miesięcy od dnia dokonania inwestycji zagranicznej, o ile dana inwestycja zagraniczna nie zostanie w międzyczasie zgłoszona w ramach mechanizmu współpracy.

3. Komisja może wszcząć procedurę z własnej inicjatywy, jeżeli uzna, że realizowana na terytorium państwa członkowskiego inwestycja zagraniczna, która nie została zgłoszona w ramach mechanizmu współpracy, wchodzi w zakres art. 7 ust. 2. Przed wszczęciem procedury Komisja upewnia się, czy państwo członkowskie, w którym planuje się przeprowadzenie inwestycji lub w którym inwestycja została zrealizowana, nie zamierza zgłosić tej inwestycji zagranicznej w ramach mechanizmu współpracy.

4. Komisja jest uprawniona do wszczęcia procedury, o której mowa w ust. 3, w terminie co najmniej 15 miesięcy od dnia dokonania inwestycji zagranicznej, o ile dana inwestycja zagraniczna nie zostanie w międzyczasie zgłoszona w ramach mechanizmu współpracy.

5. Państwa członkowskie lub Komisja wszczynają procedurę z własnej inicjatywy, o której mowa odpowiednio w ust. 1 i 3, poprzez przesłanie należycie uzasadnionego wniosku o udzielenie informacji za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4, państwu członkowskiemu, w którym planuje się zrealizowanie danej inwestycji zagranicznej lub w którym inwestycja ta została zrealizowana. Każdy wniosek o udzielenie informacji przekazany zgodnie z niniejszym ustępem musi być należycie uzasadniony, ograniczony do informacji niezbędnych do przedstawienia uwag przez państwa członkowskie lub do wydania opinii przez Komisję, proporcjonalnie do celów wniosku i bez nadmiernego

obciążania zgłaszającego państwa członkowskiego. Jeżeli wniosek o udzielenie informacji jest przekazywany przez państwo członkowskie, to państwo członkowskie jednocześnie przekazuje go Komisji.

6. Państwo członkowskie, w którym planuje się zrealizowanie danej inwestycji lub w którym inwestycja ta została zrealizowana, bez zbędnej zwłoki przekazuje kompletne dodatkowe informacje, o które zwróciły się pozostałe państwa członkowskie lub Komisja zgodnie z ust. 5, za pośrednictwem bezpiecznego i szyfrowanego systemu, o którym mowa w art. 12 ust. 4. Jeżeli zgłaszające państwo członkowskie przekazuje państwu członkowskiemu dodatkowe informacje, takie dodatkowe informacje przesyłane są jednocześnie Komisji.

7. Po otrzymaniu informacji, o których mowa w ust. 6, państwa członkowskie mogą zgłosić swoje uwagi, a Komisja może przekazać opinię państwu członkowskiemu, w którym planuje się zrealizowanie danej inwestycji zagranicznej lub w którym inwestycja ta została zrealizowana. Przepisy i procedury określone w art. 7 i 8 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem następujących modyfikacji:

   a) uwagi państw członkowskich lub opinię Komisji przesyła się nie później niż w terminie 35 dni kalendarzowych od otrzymania kompletnych informacji, o które zwrócono się zgodnie z ust. 5;

   b) w przypadku procedur wszczętych na podstawie ust. 1 po upływie terminu dla państwa członkowskiego wyznaczonego w lit. a) niniejszego ustępu Komisji przysługuje 15 dodatkowych dni kalendarzowych na wydanie opinii.

Artykuł 10

Wymogi dotyczące informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje zawarte w zgłoszeniu, o którym mowa w art. 5, i we wniosku o udzielenie informacji, o którym mowa w art. 9 ust. 5, uwzględniały:

   a) nazwę inwestora, globalnego właściciela rzeczywistego danego inwestora i docelowego przedsiębiorstwa unijnego, strukturę własności inwestora oraz – w stosownych przypadkach – grupy przedsiębiorstw, do której należy inwestor;

   b) wyczerpujący opis inwestycji, określenie jej wartości i informacje na temat własności docelowego przedsiębiorstwa unijnego przed zrealizowaniem inwestycji zagranicznej i po jej dokonaniu, a także dane na temat finansowania danej inwestycji oraz źródła tego finansowania uzyskane w oparciu o najlepsze informacje, którymi dysponuje przedmiotowe państwo członkowskie;

   c) nazwę i adres docelowego przedsiębiorstwa unijnego, opis działalności prowadzonej przez to przedsiębiorstwo oraz informacje na temat jego alternatywnych dostawców, struktury własności oraz – w stosownych przypadkach – grupy przedsiębiorstw, do której należy docelowe przedsiębiorstwo unijne;

   d) w stosownych przypadkach – informacje na temat pozostałych podmiotów prawnych należących do tej samej grupy przedsiębiorstw co docelowe przedsiębiorstwo unijne, które mają swoje siedziby w innych państwach członkowskich;

e) informacje dotyczące działalności inwestora zagranicznego, jego nazwę i adres oraz

f) termin, w którym planowane jest zrealizowanie danej inwestycji zagranicznej, lub termin, w którym została ona zrealizowana.

2. Komisja opracowuje, w drodze aktów wykonawczych uchwalanych na podstawie art. 21, które mają zostać przyjęte przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia wskazaną w art. 24 ust. 2, formularz, który ma być wykorzystywany do przekazywania informacji wymaganych zgodnie z ust. 1.

3. Jeżeli Komisja lub państwa członkowskie zwrócą się do państwa członkowskiego, w którym planuje się zrealizowanie danej inwestycji zagranicznej lub w którym dana inwestycja zagraniczna została zrealizowana, o przekazanie dodatkowych informacji zgodnie z art. 8 ust. 1 lub art. 9 ust. 5, takie państwo członkowskie dokłada wszelkich starań, aby przekazać wnioskującym państwom członkowskim i Komisji żądane informacje, o ile są one dostępne.

4. W stosownych przypadkach państwo członkowskie, w którym planuje się zrealizowanie danej inwestycji zagranicznej lub w którym dana inwestycja zagraniczna została zrealizowana, może zwrócić się do wnioskodawcy ubiegającego się o udzielenie zezwolenia lub do dowolnego innego właściwego podmiotu o przekazanie informacji, o których mowa w ust. 1 i 3. Wniosek o udzielenie informacji może dotyczyć informacji niezbędnych państwu członkowskiemu do ustalenia, czy spełniony został którykolwiek z warunków przewidzianych w art. 5 ust. 1. Zainteresowane przedsiębiorstwo przekazuje żądane informacje państwu członkowskiemu, w którym planuje się zrealizowanie danej inwestycji zagranicznej lub w którym dana inwestycja zagraniczna została zrealizowana, w terminie 15 dni kalendarzowych od daty złożenia wniosku.

5. Państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, oraz Komisja mogą zwrócić się do innych państw członkowskich o uzyskanie stosownych informacji od przedsiębiorstw na ich terytorium, o ile informacje te są istotne i bezwzględnie konieczne do przeprowadzenia oceny inwestycji zagranicznej zgodnie z art. 13. Państwo członkowskie, które otrzymało wniosek o uzyskanie informacji, niezwłocznie zwraca się do odpowiedniego przedsiębiorstwa o przekazanie tych informacji i zgłasza je państwu członkowskiemu, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, oraz Komisji zgodnie z procedurą przewidzianą, w stosownych przypadkach, w art. 8 ust. 2 i art. 9 ust. 6.

6. Państwo członkowskie powiadamia Komisję i pozostałe zainteresowane państwa członkowskie, jeżeli, w wyjątkowych okolicznościach, nie jest w stanie – mimo dołożenia najlepszych starań – przekazać informacji, o których mowa w ust. 3, 4 lub 5. W takim przypadku państwo członkowskie jest zobowiązane należycie wyjaśnić powody, dla których nie może przekazać tych informacji.

7. W przypadku niedostarczenia żądanych informacji lub w przypadku dostarczenia tylko części z nich, uwagi państw członkowskich lub opinie Komisji mogą zostać sporządzone w oparciu o dostępne im informacje.

8. Jeżeli informacje, o których mowa w ust. 1–6, pochodzą od przedsiębiorstwa, państwo członkowskie, które otrzymało te informacje od przedsiębiorstwa, sprawdza ich kompletność i podejmuje uzasadnione działania w celu upewnienia się odnośnie

do ich prawidłowości przed przekazaniem ich Komisji i innym państwom członkowskim.

Artykuł 11

Wspólne wymogi dotyczące mechanizmów monitorowania służące zapewnieniu skutecznego działania mechanizmu współpracy

1. Państwa członkowskie zapewniają zasoby oraz środki prawne i administracyjne niezbędne do zagwarantowania ich efektywnego i skutecznego udziału w mechanizmie współpracy.

2. Każde państwo członkowskie i Komisja wyznaczają punkt kontaktowy na potrzeby mechanizmu współpracy.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby terminy i procedury przewidziane w ich mechanizmach monitorowania umożliwiały im udzielanie wyczerpujących odpowiedzi na wnioski o udzielenie dodatkowych informacji składane przez Komisję lub inne państwa członkowskie.

4. Państwa członkowskie dopilnowują, aby ich mechanizmy monitorowania zapewniały wystarczająco dużo czasu i środków na potrzeby ocenienia i należytego uwzględnienia uwag innych państw członkowskich i opinii Komisji przed podjęciem decyzji dotyczącej monitorowania. Obejmuje to dysponowanie wszelkimi niezbędnymi środkami prawnymi i uprawnieniami zapewniającymi możliwość uwzględnienia zgłoszonych uwag lub odniesienia się do potencjalnych skutków zidentyfikowanych przez inne państwo członkowskie lub przez Komisję w decyzji dotyczącej monitorowania lub w dowolnym innym dostępnym im właściwym instrumencie. W przypadku zgłoszenia inwestycji zagranicznej Komisji i innym państwom członkowskim zgodnie z art. 5 mechanizmy monitorowania nie pozwalają państwom członkowskim na podjęcie decyzji dotyczącej monitorowania przed upływem wyznaczonych w art. 8 ust. 3 terminów na zgłoszenie uwag przez państwa członkowskie i wydanie opinii przez Komisję.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich przepisy krajowe umożliwiały wypełnianie obowiązków określonych w art. 7 ust. 5–9.

6. Organy monitorujące muszą dysponować uprawnieniami umożliwiającymi im badanie, ocenianie i monitorowanie inwestycji zagranicznych zgłoszonych im zgodnie z art. 9 ust. 7 oraz podejmowanie decyzji w sprawie tych inwestycji.

7. Jeżeli środki łagodzące przewidziane w decyzji dotyczącej monitorowania wymagają spełnienia określonych wymogów przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w innych państwach członkowskich, państwa członkowskie, które przyjęły decyzję dotyczącą monitorowania, współpracują z zainteresowanym państwem członkowskim lub zainteresowanymi państwami członkowskimi w zakresie monitorowania i wykonania decyzji dotyczącej monitorowania. Państwa członkowskie gwarantują, aby dysponowały wszelkimi środkami prawnymi i uprawnieniami niezbędnymi do skutecznego radzenia sobie ze skutkami niezastosowania się do środków łagodzących przewidzianych w decyzji dotyczącej monitorowania.

Artykuł 12

Poufność informacji wymienianych w ramach mechanizmu współpracy

1. Informacje uzyskane zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 5, 7 i 9 są wykorzystywane wyłącznie do celów, w jakich o nie wystąpiono, chyba że:

   a) wytwórca informacji udzieli wyraźnej zgody na ich wykorzystanie w innym celu lub

   b) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub sąd państwa członkowskiego, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, zwróci się o przekazanie tego rodzaju informacji na potrzeby toczącego się postępowania sądowego.

2. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają poufność informacji dostarczanych lub uzyskiwanych w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, zgodnie z prawem krajowym i prawem Unii. Rozpatrując wnioski o udostępnienie dokumentów przekazanych lub otrzymanych w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie i Komisja wstrzymują się z ujawnianiem jakichkolwiek informacji, których ujawnienie utrudniłoby dochodzenia prowadzone na podstawie niniejszego rozporządzenia.

3. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają, aby klauzule tajności informacji niejawnych dostarczanych lub wymienianych na mocy niniejszego rozporządzenia nie były obniżane ani znoszone bez uprzedniej pisemnej zgody wytwórcy.

4. Komisja zapewnia bezpieczny i szyfrowany system na potrzeby wymiany informacji pomiędzy punktami kontaktowymi.

ROZDZIAŁ 4
INWESTYCJE ZAGRANICZNE, KTÓRE MOGĄ MIEĆ NEGATYWNY WPŁYW NA BEZPIECZEŃSTWO LUB PORZĄDEK PUBLICZNY

Artykuł 13

Ustalenie możliwości wywarcia negatywnego wpływu na bezpieczeństwo i porządek publiczny

1. Do celów podjęcia decyzji dotyczącej monitorowania na podstawie art. 14 lub wydania należycie uzasadnionej uwagi na podstawie z art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 7 państwa członkowskie ustalają, czy inwestycja zagraniczna może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny.

2. Do celów wydania należycie uzasadnionej uwagi na podstawie z art. 7 ust. 2 lub 3 lub art. 9 ust. 7 Komisja ustala, czy jej zdaniem inwestycja zagraniczna może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny.

3. Ustalając, czy dana inwestycja może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, państwa członkowskie lub Komisja rozważają w szczególności, czy dana inwestycja może mieć negatywny wpływ na:

   a) bezpieczeństwo, integralność i funkcjonowanie infrastruktury krytycznej, zarówno fizycznej, jak i wirtualnej; w tym kontekście oceniają również, na podstawie dostępnych informacji, czy inwestycja zagraniczna może negatywnie wpłynąć na odporność któregokolwiek z podmiotów krytycznych,

wskazanych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2557[20], a także podmiotów objętych zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2555[21]. Uwzględniają również wyniki skoordynowanych oszacowań ryzyka dla bezpieczeństwa krytycznych łańcuchów dostaw na poziomie Unii przeprowadzonych zgodnie z art. 22 ust. 1 dyrektywy (UE) 2022/2555;

b) dostępność technologii krytycznych;

c) ciągłość dostaw nakładów krytycznych;

d) ochronę informacji szczególnie chronionych, w tym danych osobowych, w szczególności w odniesieniu do zdolności inwestora zagranicznego do uzyskania dostępu do takich danych osobowych, administrowania nimi i przetwarzania ich w inny sposób lub

e) wolność i pluralizm mediów, w tym platform internetowych, które mogą być wykorzystywane do celów dezinformacji na dużą skalę lub działalności przestępczej.

4. Ustalając, czy dana inwestycja może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, państwa członkowskie lub Komisja uwzględniają również informacje dotyczące inwestora zagranicznego, w tym:

a) czy inwestor zagraniczny, osoba fizyczna lub podmiot kontrolujący inwestora zagranicznego, beneficjent rzeczywisty inwestora zagranicznego, którakolwiek z jednostek zależnych inwestora zagranicznego lub jakakolwiek inna strona należąca do takiego inwestora zagranicznego lub przez niego kontrolowana bądź działająca w imieniu lub pod kierunkiem takiego inwestora zagranicznego byli zaangażowani w inwestycję zagraniczną uprzednio monitorowaną przez państwo członkowskie i nie uzyskali zezwolenia lub uzyskali zezwolenie jedynie na określonych warunkach; aby to ustalić, państwa członkowskie i Komisja opierają się na dostępnych im informacjach, w tym na informacjach zawartych w bezpiecznej bazie danych utworzonej na podstawie art. 7 ust. 10;

b) w stosownych przypadkach – powody, dla których inwestor zagraniczny, osoba fizyczna lub podmiot kontrolujący inwestora zagranicznego, beneficjent rzeczywisty inwestora zagranicznego, którakolwiek z jednostek zależnych inwestora zagranicznego lub jakakolwiek inna strona należąca do takiego inwestora zagranicznego lub przez niego kontrolowana, lub działająca w imieniu lub pod kierunkiem tego inwestora zagranicznego, podlega środkom ograniczającym na podstawie art. 215 TFUE;

c) czy dany inwestor zagraniczny lub jakakolwiek jego jednostka zależna byli już zaangażowani w działania mające negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w państwie członkowskim;

---

20 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2557 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie odporności podmiotów krytycznych i uchylająca dyrektywę Rady 2008/114/WE (Dz.U. L 333 z 27.12.2022, s. 164, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2557/oj).

21 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2555 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie środków na rzecz wysokiego wspólnego poziomu cyberbezpieczeństwa na terytorium Unii, zmieniająca rozporządzenie (UE) nr 910/2014 i dyrektywę (UE) 2018/1972 oraz uchylająca dyrektywę (UE) 2016/1148 (Dz.U. L 333 z 27.12.2022, s. 80, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2022/2555/oj).

d) czy inwestor zagraniczny lub którakolwiek z jego jednostek zależnych uczestniczyli w działalności niezgodnej z prawem lub działalności przestępczej, w tym polegającej na obejściu unijnych środków ograniczających przyjętych na podstawie art. 215 TFUE;

e) czy inwestor zagraniczny, osoba fizyczna lub podmiot kontrolujący inwestora zagranicznego, beneficjent rzeczywisty inwestora zagranicznego, którakolwiek z jednostek zależnych inwestora zagranicznego lub jakakolwiek inna strona należąca do takiego inwestora zagranicznego lub przez niego kontrolowana, bądź działająca w imieniu lub pod kierunkiem takiego inwestora zagranicznego mogą realizować cele polityczne państwa trzeciego lub ułatwiać rozwój zdolności wojskowych państwa trzeciego.

Artykuł 14

Decyzje dotyczące monitorowania inwestycji zagranicznych, które mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny

1. Jeżeli – uwzględniając kryteria określone w art. 13 oraz, w stosownych przypadkach, uwagi przedstawione przez inne państwa członkowskie na podstawie art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 7 lub opinię wydaną przez Komisję na podstawie art. 7 ust. 2 lub 3 lub art. 9 ust. 7 – państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, stwierdza, że ta inwestycja zagraniczna może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w co najmniej jednym państwie członkowskim, w tym jeżeli inwestycja dotyczy projektu lub programu leżącego w interesie Unii, państwo to wydaje decyzję dotyczącą monitorowania w celu:

   a) zezwolenia na daną inwestycję zagraniczną z zastrzeżeniem środków łagodzących lub

   b) zakazania tej inwestycji zagranicznej.

   Decyzję dotyczącą monitorowania podejmuje się zgodnie z zasadą proporcjonalności i z uwzględnieniem wszystkich okoliczności danej inwestycji zagranicznej.

2. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, uzna, że w ramach prawa Unii lub prawa krajowego można przyjąć inne środki odpowiednie do przeciwdziałania wpływowi inwestycji zagranicznej na bezpieczeństwo i porządek publiczny, na inwestycję zagraniczną zezwala się bezwarunkowo.

ROZDZIAŁ 5
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Współpraca międzynarodowa

Państwa członkowskie i Komisja mogą współpracować z właściwymi organami państw trzecich w kwestiach dotyczących monitorowania inwestycji ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Artykuł 16

Sprawozdawczość roczna na poziomie Unii

1. Do 31 marca każdego roku, począwszy od [dodać datę: pierwszy rok stosowania] państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie, z zachowaniem poufności, na temat swoich działań w ramach ich mechanizmu monitorowania i mechanizmu współpracy w poprzednim roku kalendarzowym. Sprawozdanie to zawiera następujące informacje:

   a) liczbę inwestycji zagranicznych monitorowanych w następstwie złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia i przeprowadzenia procedury z własnej inicjatywy;

   b) liczbę inwestycji zagranicznych zatwierdzonych na określonych warunkach i bezwarunkowo;

   c) liczbę zakazanych inwestycji zagranicznych, liczbę wycofanych inwestycji zagranicznych;

   d) liczbę inwestycji zagranicznych zgłoszonych w ramach mechanizmu współpracy oraz liczbę uwag wydanych przez dane państwo członkowskie;

   e) informacje na temat pochodzenia inwestorów zagranicznych i sektora działalności docelowych w ramach monitorowanych, zatwierdzonych lub zakazanych inwestycji zagranicznych;

   f) zbiorczą prezentację ryzyka i podatności na zagrożenia zidentyfikowanych w inwestycjach zagranicznych, na podstawie których podjęto decyzję dotyczącą monitorowania.

2. Na podstawie informacji otrzymanych zgodnie z ust. 1 oraz na podstawie oceny tendencji i rozwoju sytuacji Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie roczne z wdrażania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to podaje się do wiadomości publicznej.

Artykuł 17

Przetwarzanie danych osobowych

1. Wszelkie przetwarzanie danych osobowych dokonywane na podstawie niniejszego rozporządzenia odbywa się zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679 i rozporządzeniem (UE) 2018/1725 i tylko w przypadku, gdy jest to niezbędne do monitorowania inwestycji zagranicznych przez państwa członkowskie oraz do zapewnienia skuteczności współpracy przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.

2. Dane osobowe związane z wdrażaniem niniejszego rozporządzenia przechowuje się wyłącznie przez okres niezbędny do osiągnięcia celów, do których zostały one zgromadzone.

Artykuł 18

Ocena

1. Komisja dokonuje oceny funkcjonowania i skuteczności niniejszego rozporządzenia po upływie pięciu lat od daty rozpoczęcia jego stosowania, a następnie co pięć lat oraz przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie. Państwa

członkowskie uczestniczą w tej procedurze i, w razie potrzeby, przekazują Komisji wszelkie dodatkowe informacje niezbędne do sporządzenia tego sprawozdania.

2. Jeżeli Komisja zaleca w sprawozdaniu zmianę niniejszego rozporządzenia, sprawozdaniu temu może towarzyszyć wniosek ustawodawczy.

Artykuł 19

Akty delegowane

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących zmiany, w razie potrzeby, określonego w załączniku I wykazu projektów lub programów leżących w interesie Unii, w celu uwzględnienia przyjęcia i zmiany prawa Unii dotyczącego projektów lub programów leżących w interesie Unii mających znaczenie dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego, zgodnie z art. 20.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących zmiany, w razie potrzeby, określonego w załączniku II wykazu technologii, aktywów, zakładów, urządzeń, sieci, systemów, usług i rodzajów działalności gospodarczej o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym, w celu uwzględnienia zmian w okolicznościach istotnych dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym, zgodnie z art. 20. W szczególności kwestie te obejmują, co następuje:

   a) odporność łańcuchów dostaw o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym;

   b) odporność infrastruktury o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym;

   c) rozwój technologii o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym;

   d) wystąpienie podatności na zagrożenia w odniesieniu do dostępu do informacji szczególnie chronionych lub innych form ich przetwarzania, w tym danych osobowych, w zakresie, w jakim mogą one negatywnie wpłynąć na interesy Unii związane z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym oraz

   e) zaistnienie sytuacji geopolitycznej o szczególnym znaczeniu dla interesów Unii związanych z bezpieczeństwem lub porządkiem publicznym.

Artykuł 20

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [data wejścia w życie podstawowego aktu ustawodawczego].

3. Parlament Europejski lub Rada mogą w dowolnym momencie odwołać przekazanie uprawnień. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 19 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 21

Procedura komitetowa w zakresie aktów wykonawczych

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu określenia formularzy służących do przekazywania informacji określonych w art. 10 ust. 1.

2. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

Artykuł 22

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 23

Uchylenie

Rozporządzenie (UE) 2019/452 traci moc ze skutkiem od dnia [data: 15 miesięcy od wejścia w życie].

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje są jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 24

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [data: 15 miesięcy od wejścia w życie].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodnicząca	*Przewodniczący*

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cel(e) ogólny(e)

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(e)

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

1.4.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy

1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii" należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

1.5.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami

1.5.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków

1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

1.7. Planowane metody wykonania budżetu

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

3.2.2. Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych

3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

3.2.3.1. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

1.

STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie monitorowania inwestycji zagranicznych w Unii i uchylenia rozporządzenia (UE) 2019/452.

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Wspólna polityka handlowa/jednolity rynek

1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

☐ **nowego działania**

☐ **nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego**[1]

☒ **przedłużenia bieżącego działania**

☐ **połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania**

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cel(e) ogólny(e)

Celem ogólnym celem proponowanego rozporządzenia jest poprawa bezpieczeństwa i porządku publicznego UE w kontekście bezpośrednich inwestycji zagranicznych i inwestycji dokonywanych przez inwestorów zagranicznych za pośrednictwem przedsiębiorstwa mającego siedzibę w UE („inwestycje zagraniczne").

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(e)

1. Zapewnienie pewności prawa na potrzeby krajowych mechanizmów monitorowania ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego w zakresie, w jakim dotyczą one inwestycji zagranicznych określonych w proponowanym rozporządzeniu.

2. Zwiększenie spójności między krajowymi mechanizmami monitorowania, umożliwienie skuteczniejszego i wydajniejszego monitorowania transakcji w całej UE oraz zapobieganie rozdrobnieniu rynku wewnętrznego spowodowanego znacznymi różnicami między krajowymi mechanizmami monitorowania.

3. Zobowiązanie wszystkich państw członkowskich do przyjęcia i utrzymywania mechanizmu umożliwiającego im skuteczne monitorowanie inwestycji zagranicznych z punktu widzenia porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego.

4. Zwiększenie efektywności i skuteczności mechanizmu współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w zakresie inwestycji zagranicznych objętych proponowanym rozporządzeniem.

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

[1] O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

Proponowane rozporządzenie zmienia i usprawnia mechanizm współpracy między państwami członkowskimi a Komisją, ustanowiony rozporządzeniem (UE) 2019/452. Nowe przepisy mają na celu poprawę zdolności UE do wykrywania inwestycji zagranicznych, które mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny. Oczekuje się również, że dzięki temu możliwa będzie bardziej wydajna i skuteczna procedura oceny transakcji, które wymagają zezwolenia na podstawie monitorowania w więcej niż jednym państwie członkowskim.

Proponowane rozporządzenie zobowiąże wszystkie państwa członkowskie do utrzymywania mechanizmu monitorowania umożliwiającego im skuteczne monitorowanie inwestycji zagranicznych pod kątem porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego. Te mechanizmy monitorowania będą musiały ułatwiać państwom członkowskich uczestnictwo w mechanizmie współpracy, w tym zwiększać zdolność państw członkowskich do uwzględniania w swoich decyzjach dotyczących monitorowania obaw w zakresie bezpieczeństwa zgłaszanych przez inne państwa członkowskie i Komisję.

Proponowane rozporządzenie powinno ułatwiać dalszą wymianę dobrych praktyk między państwami członkowskimi, w tym na posiedzeniach grupy ekspertów Komisji ds. monitorowania BIZ w UE. Powinno to doprowadzić do dalszego uzgodnienia krajowych przepisów dotyczących monitorowania i ich wdrażania.

Proponowane rozporządzenie powinno ułatwiać współpracę międzynarodową z państwami spoza UE w kwestiach związanych z monitorowaniem BIZ, z należytym poszanowaniem poufności transakcji i powiązanych dochodzeń dotyczących monitorowania.

Ogólnie rzecz biorąc, oczekuje się, że proponowane rozporządzenie zwiększy bezpieczeństwo i porządek publiczny, nie zniechęcając do inwestycji zagranicznych w UE.

1.4.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów

Należy wskazać wskaźniki stosowane do monitorowania postępów i osiągnięć.

Liczba państw członkowskich posiadających mechanizm monitorowania odpowiadający wymogom określonym w proponowanym rozporządzeniu.

Liczba transakcji ocenianych rocznie w ramach mechanizmu współpracy.

Odsetek transakcji, w odniesieniu do których państwa członkowskie przedstawiły uwagi lub Komisja wydała opinię państwu członkowskiemu, w którym inwestycja jest planowana lub została zrealizowana („przyjmujące państwo członkowskie”).

Liczba i rodzaj działań podjętych przez państwa członkowskie w odniesieniu do transakcji, które mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny przyjmującego państwa członkowskiego lub innych państw członkowskich, bądź projektów lub programów leżących w interesie UE ze względów bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

Ze względu na brak odpowiednich metod lub modeli makroekonomicznych nie jest możliwe zmierzenie wpływu proponowanego rozporządzenia (lub ogólnie monitorowania BIZ) na napływ inwestycji do UE.

Proponowane rozporządzenie przewiduje, że Komisja będzie co roku sporządzać sprawozdanie z wykonania rozporządzenia i przedstawiać je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. Wymogi, które należy spełnić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy.

Proponowane rozporządzenie będzie miało bezpośrednie zastosowanie, ale oczekuje się, że będzie również wymagało podjęcia działań ustawodawczych na szczeblu krajowym. Do momentu, gdy proponowane rozporządzenie będzie miało pełne zastosowanie (tj. 15 miesięcy po wejściu w życie), wszystkie państwa członkowskie będą musiały wprowadzić skuteczne procedury jego wdrażania, w szczególności w odniesieniu do monitorowania inwestycji zagranicznych na ich terytorium i ich udziału w mechanizmie współpracy. Ponadto wszystkie państwa członkowskie powinny dysponować podstawą prawną, która pozwala reagować na obawy w zakresie bezpieczeństwa zgłaszane przez inne państwa członkowskie i Komisję oraz, w razie potrzeby, wprowadzać środki w odpowiedzi na te obawy.

Proponowane rozporządzenie zostanie poddane ocenie w ciągu pięciu lat od jego wejścia w życie. Ocena będzie obejmować w szczególności zbadanie, czy proponowane rozporządzenie przyczyniło się do ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego UE i w jakim stopniu.

1.5.2. Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii" należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.

Przyczyny działania na poziomie UE (*ex ante*)

Oczekuje się, że proponowane rozporządzenie:

– wygeneruje większą wartość dodaną, niż wartość dodana wygenerowana przez państwa członkowskie indywidualnie;

– zwiększy skuteczną ochronę bezpieczeństwa i porządku publicznego przed zagrożeniami, które mogą wynikać z niektórych BIZ, w większym stopniu, niż mogłaby zostać zwiększona przez państwa członkowskie indywidualnie;

– zobowiąże wszystkie państwa członkowskie do ustanowienia mechanizmu monitorowania i do dostosowania ich krajowych mechanizmów monitorowania. Nie byłoby to możliwe bez wprowadzenia ram na poziomie UE.

Oczekiwana wygenerowana wartość dodana UE (*ex post*)

Wspieranie przyjęcia i modernizacji krajowych mechanizmów monitorowania ze względów bezpieczeństwa i porządku publicznego.

Dostarczanie państwom członkowskim istotnych informacji dotyczących bezpieczeństwa, którymi nie dysponowałyby bez mechanizmu współpracy.

Wpływ na decyzje podejmowane przez państwa członkowskie w sprawie monitorowania transakcji.

Promowanie konwergencji między państwami członkowskimi w zakresie potencjalnych zagrożeń dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego oraz w zakresie sposobu oceny takich zagrożeń.

Umożliwienie skutecznego kontrolowania transakcji, które wymagają zezwolenia w więcej niż jednym państwie członkowskim. Powinno to doprowadzić do zmniejszenia obciążeń administracyjnych związanych z procedurami wydawania zezwoleń na podstawie monitorowania, na jakie narażone są przedsiębiorstwa, i większego ujednolicenia terminów wydawania odpowiednich decyzji na szczeblu krajowym. Powinno to również zwiększyć przewidywalność i pewność prawa dla inwestorów zagranicznych i przedsiębiorstw z udziałem inwestycji zagranicznych.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Proponowane rozporządzenie uchyliłoby i zastąpiłoby obecnie obowiązujące rozporządzenie (UE) 2019/452. Towarzyszy mu sprawozdanie oceniające, w którym podsumowano wnioski wyciągnięte z wdrażania obecnego rozporządzenia.

1.5.4. Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami

Inicjatywę można w pełni sfinansować w drodze przesunięcia środków w ramach odpowiednich działów wieloletnich ram finansowych (WRF) na lata 2021–2027. Wpływ finansowy na środki zostanie w całości pokryty z alokacji przeznaczonych w WRF 2021–2027 na wdrożenie rozporządzenia (UE) 2019/452.

Wdrożenie proponowanego rozporządzenia odbędzie się w sposób spójny z innymi procedurami zgłaszania lub udzielania zezwoleń określonymi w prawie Unii i bez uszczerbku dla tych procedur. Rozporządzenie jest spójne z unijnymi środkami ograniczającymi (sankcjami), które – na podstawie art. 215 TFUE – mają pierwszeństwo przed innymi regulacjami UE i które mogą zakazywać udzielania zgody na realizację BIZ przez niektóre państwa trzecie lub przez obywateli państw trzecich bądź utrudniać udzielenie takiej zgody.

Oceniając transakcje, Komisja będzie nadal korzystać z wiedzy fachowej swoich służb zajmujących się sektorami objętymi rozporządzeniem.

1.5.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków

Nie dotyczy.

1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

☐ **Ograniczony czas trwania**

– ☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

– ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

☒ **nieograniczony czas trwania**

– Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od 2026 r.,

– po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Planowane metody wykonania budżetu

☒ **Bezpośrednie** zarządzanie przez Komisję

– ☒ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;

– ☐ przez agencje wykonawcze;

☐ **Zarządzanie dzielone** z państwami członkowskimi

☐ **Zarządzanie pośrednie** poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

– ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;

– ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

– ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

– ☐ organom, o których mowa w art. 70 i 71 rozporządzenia finansowego;

– ☐ organom prawa publicznego;

– ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile są im zapewnione odpowiednie gwarancje finansowe;

– ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego i zapewniono odpowiednie gwarancje finansowe;

– ☐ podmiotom lub osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

– *W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.*

Uwagi

Ostateczna decyzja dotycząca inwestycji zagranicznych pozostanie w gestii państwa członkowskiego, w którym dana inwestycja jest planowana lub została zrealizowana. Komisja będzie zatem odpowiedzialna za zapewnienie, aby państwa członkowskie przestrzegały proponowanego rozporządzenia, ale państwo członkowskie, w którym dana inwestycja zagraniczna jest planowana lub została zrealizowana, pozostanie odpowiedzialne za zgłaszanie transakcji w ramach mechanizmu współpracy oraz za kontakty ze stronami zgłaszającymi uczestniczącymi w procedurze monitorowania (w tym za uzyskanie informacji niezbędnych do oceny transakcji przez inne państwa członkowskie i Komisję). Ponadto państwa członkowskie pozostaną odpowiedzialne za decyzje dotyczące poszczególnych inwestycji zagranicznych (zezwolenie, warunkowe zezwolenie lub zakaz) oraz za monitorowanie i egzekwowanie swoich decyzji dotyczących monitorowania.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Określić częstotliwość i warunki

Rozporządzenie zobowiąże Komisję do corocznego składania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdań z wdrażania rozporządzenia.

Rozporządzenie zostanie poddane ocenie i przeglądowi 5 lat po jego wejściu w życie. Ocena będzie obejmować w szczególności zbadanie, czy osiągnięcie celów szczegółowych zwiększyło ochronę bezpieczeństwa i porządku publicznego UE i w jakim stopniu. Komisja przedstawi sprawozdanie z wyników Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W przypadku gdy w sprawozdaniu zaleca się zmianę niniejszego rozporządzenia, sprawozdaniu temu może towarzyszyć odpowiedni wniosek ustawodawczy.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli

Nie dotyczy.

2.2.2. Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia

Nie dotyczy.

2.2.3. Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)

Nie dotyczy.

2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony, np. ze strategii zwalczania nadużyć finansowych.

Nie dotyczy.

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

- Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład

	Numer	Zróżn./ niezróżn.[1]	państw EFTA[2]	krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących[3]	innych państw trzecich	pochodzący z pozostałych dochodów przeznaczonych na określony cel
6	14.20.04.02	Zróżn.	NIE	NIE	NIE	NIE

- Proponowane nowe linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer	Zróżn./ niezróżn.	państw EFTA	krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących	innych państw trzecich	pochodzący z pozostałych dochodów przeznaczonych na określony cel
	Nie dotyczy		TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE	TAK/ NIE

[1] Środki zróżnicowane / środki niezróżnicowane.

[2] EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu

[3] Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych

– ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	Numer	6: Sąsiedztwo i świat

Dyrekcja Generalna: TRADE			**2026**	**2027**						**OGÓŁEM**
• Środki operacyjne										
14.200402 Zewnętrzne stosunki handlowe i pomoc na rzecz wymiany handlowej	Środki na zobowiązania	(1a)	0,493	0,250						**0,743**
	Środki na płatności	(2a)	0,247	0,372						0,619
Nie dotyczy	Środki na zobowiązania	(1b)								
	Środki na płatności	(2b)								
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy[1]										
Nie dotyczy		(3)								
OGÓŁEM środki	Środki na zobowiązania	=1a+1b +3	0,493	0,250						**0,743**

[1] Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

dla DG TRADE	Środki na płatności	=2a+2b +3	0,247	0,372						0,619

• OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	(4)	0,493	0,250						**0,743**
	Środki na płatności	(5)	0,247	0,372						0,619
• OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		(6)								
OGÓŁEM środki na DZIAŁ <HANDEL> wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	=4+6	0,493	0,250						**0,743**
	Środki na płatności	=5+6	0,247	0,372						0,619

Jeżeli wpływ wniosku/inicjatywy nie ogranicza się do jednego działu operacyjnego, należy powtórzyć powyższą część:

• OGÓŁEM środki operacyjne (wszystkie działy operacyjne)	Środki na zobowiązania	(4)	0,493	0,250						**0,743**
	Środki na płatności	(5)	0,247	0,372						0,619
OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy (wszystkie działy operacyjne)		(6)								
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 6 wieloletnich ram finansowych (kwota referencyjna)	Środki na zobowiązania	=4+6	0,493	0,250						**0,743**
	Środki na płatności	=5+6	0,247	0,372						0,619

Dział wieloletnich ram finansowych	**7**	„Wydatki administracyjne”

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2026	2027						OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna TRADE, siedziba główna									
• Zasoby ludzkie		2,670	2,670						**5,340**
• Pozostałe wydatki administracyjne		0,032	0,032						**0,064**
OGÓŁEM	Środki	2,702	2,702						**5,404**

		2026	2027						OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: TRADE-DEL									
• Zasoby ludzkie		0,356	0,356						**0,712**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,356	0,356						**0,712**

		2026	2027						OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: CNECT									
• Zasoby ludzkie		0,356	0,356						**0,712**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,356	0,356						**0,712**

	2026	2027						OGÓŁEM

Dyrekcja Generalna: DEFIS									
• Zasoby ludzkie		0,356	0,356						**0,712**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,356	0,356						**0,712**

		2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: GROW									
• Zasoby ludzkie		0,356	0,356						**0,712**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,356	0,356						**0,712**

		2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: FISMA									
• Zasoby ludzkie		0,178	0,178						**0,356**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,178	0,178						**0,356**

		2026	**2027**	**2028**	**2029**	**2030**	**2031**	**2032**	**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: RTD									
• Zasoby ludzkie		0,178	0,178						**0,356**
• Pozostałe wydatki administracyjne									

OGÓŁEM	Środki	0,178	0,178						**0,356**

		2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: Służba prawna									
• Zasoby ludzkie		0,178	0,178						**0,356**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,178	0,178						**0,356**

		2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: Wspólne Centrum Badawcze									
• Zasoby ludzkie		0,178	0,178						**0,356**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,178	0,178						**0,356**

		2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: ESDZ									
• Zasoby ludzkie		0,178	0,178						**0,356**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,178	0,178						**0,356**

		2026	2027						OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: COMP									
• Zasoby ludzkie		0,034	0,034						**0,068**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,034	0,034						**0,068**

		2026	2027						OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: AGRI									
• Zasoby ludzkie		0,017	0,017						**0,034**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,017	0,017						**0,034**

		2026	2027						OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: ENER									
• Zasoby ludzkie		0,017	0,017						**0,034**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,017	0,017						**0,034**

		2026	2027						OGÓŁEM

Dyrekcja Generalna: HERA									
• Zasoby ludzkie		0,017	0,017						**0,034**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,017	0,017						**0,034**

		2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: JUST									
• Zasoby ludzkie		0,017	0,017						**0,034**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,017	0,017						**0,034**

		2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: SANTE									
• Zasoby ludzkie		0,017	0,017						**0,034**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM	Środki	0,017	0,017						**0,034**

		2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: HOME									
• Zasoby ludzkie		0,017	0,017						**0,034**
• Pozostałe wydatki administracyjne									

OGÓŁEM	Środki	0,017	0,017						**0,034**

	2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: MOVE									
• Zasoby ludzkie	0,017	0,017							**0,034**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM Środki	0,017	0,017							**0,034**

	2026	**2027**						**OGÓŁEM**
Dyrekcja Generalna: SG									
• Zasoby ludzkie	0,017	0,017							**0,034**
• Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM Środki	0,017	0,017							**0,034**

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)	5,194	5,194						**10,388**

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2026	**2027**	**2028**	**2029**	**2030**	**2031**	**2032**	**OGÓŁEM**

OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 7 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	5,687	5,444						11,131
	Środki na płatności	5,441	5,566						11,007

3.2.2. Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty ⇩			Rok **N**		Rok **N+1**		Rok **N+2**		Rok **N+3**		Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)						**OGÓŁEM**	
	PRODUKT																	
	Rodzaj[2]	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba ogółem	Koszt całkowity
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1[3]…																		
- Produkt																		
- Produkt																		
- Produkt																		
Cel szczegółowy nr 1 – suma cząstkowa																		
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2																		
- Produkt																		

[2] Produkty odnoszą się do produktów i usług, które mają zostać zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).

[3] Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2. „Cel(e) szczegółowy(e) …”.

Cel szczegółowy nr 2 – suma cząstkowa																
OGÓŁEM																

3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

– ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2026	**2027**						**OGÓŁEM**
DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie	5,162	5,162						**10,324**
Pozostałe wydatki administracyjne	0,032	0,032						**0,064**
Suma cząstkowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych	5,194	5,194						**10,388**

Poza DZIAŁEM 7[1] **wieloletnich ram finansowych**								
Zasoby ludzkie	Nie dotyczy							
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym	Nie dotyczy							
Suma cząstkowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych	Nie dotyczy							

OGÓŁEM	5,194	5,194						**10,388**

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

[1] Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA"), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

3.2.3.1. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.

– ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

		2026	**2027**					
• Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)								
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)		27	27					
20 01 02 03 (w delegaturach)		2	2					
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)								
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)								
Inna linia budżetowa (określić)								
• Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC)[1]								
20 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)								
20 02 03 (CA, LA, SNE, INT i JPD w delegaturach)								
XX 01 xx **yy zz**[2]	- w centrali							
	- w delegaturach							
01 01 01 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)								
01 01 01 12 (CA, INT, SNE – bezpośrednie badania naukowe)								
Inna linia budżetowa (określić)								
OGÓŁEM		**29**	**29**					

XX oznacza odpowiedni obszar polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony będą pełnić rolę punktów kontaktowych i analizować w poszczególnych przypadkach, czy transakcje inwestycyjne zgłoszone przez państwa członkowskie mogą mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w więcej niż jednym państwie członkowskim lub w kontekście wrażliwych aktywów UE. Będą musieli monitorować połączenia i przejęcia oraz inwestycje od podstaw w sektorze gospodarki, za które odpowiadają ich dyrekcje generalne, oraz będą musieli informować DG ds. Handlu, jeżeli uznają, że transakcja może mieć negatywny wpływ na bezpieczeństwo lub porządek publiczny w więcej niż jednym państwie członkowskim lub w kontekście wrażliwych aktywów UE. Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony DG ds. Handlu będą odpowiedzialni za zarządzanie grupą ekspertów Komisji ds. monitorowania BIZ w UE oraz komitetem utworzonym na mocy rozporządzenia; za monitorowanie i sprawozdawczość w zakresie wdrażania rozporządzenia (w tym przetwarzanie

[1] CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

[2] W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA").

	sprawozdań rocznych państw członkowskich i przygotowywanie sprawozdania rocznego Komisji); za współpracę z państwami spoza UE w kwestiach horyzontalnych związanych z monitorowaniem inwestycji; oraz za monitorowanie zmian w politykach krajowych i zmian legislacyjnych.
Personel zewnętrzny	Nie dotyczy.

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

Wniosek/inicjatywa:

– ☒ może zostać w pełni sfinansowany(a) przez przegrupowanie środków w ramach odpowiedniego działu wieloletnich ram finansowych (WRF).

– ☐ wymaga zastosowania nieprzydzielonego marginesu środków w ramach odpowiedniego działu WRF lub zastosowania specjalnych instrumentów zdefiniowanych w rozporządzeniu w sprawie WRF.

– ☐ wymaga rewizji WRF.

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa:

– ☒ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich

– ☐ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok **N**[1]	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

3.3.

[1] Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się realizację wniosku/inicjatywy. „N” należy zastąpić oczekiwanym pierwszym rokiem realizacji (np.: 2021). Tak samo należy postąpić dla kolejnych lat.

Szacunkowy wpływ na dochody

– ☒ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

– ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

  – ☐ wpływ na zasoby własne

  – ☐ wpływ na dochody inne

  – Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków ☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy[2]						
		Rok **N**	Rok **N+1**	Rok **N+2**	Rok **N+3**	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)		
Artykuł …								

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmie.

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

[2] W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.